

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 3

Dilluns, 30 d'agost de 2010

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 3

S U M A R I

Elecció

del vicepresident segon o vicepresidenta segona. p. 3

Control

del Decret llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00007/08) p. 3

Control

del Decret llei 5/2010, del 3 d'agost, de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març (tram. 203-00008/08) p. 11

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higiní Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sr. Jordi Miralles i Conte, secretari primer, i Sr. Antoni Castellà i Clavé, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Corominas i Díaz, Sr. Homs i Molist, Sra. Llorens i Garcia, Sr. Pelegrí i Aixut, Sr. Puig i Godes i Sr. Pujol i Ferrusola, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Ferran i Serafini, Sra. Martínez-Sampere Rodrigo, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Santos i Arnau i Sra. Segú Ferré, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Aragonès i Garcia, Sra. Gomà i Pons i Sra. Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sra. Montserrat i Culleré i Sr. Sirera i Bellés, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Bosch i Mestres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Rivera Díaz, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el conseller de Governació i Administracions Públiques, Sr. Jordi Ausàs i Coll i el conseller d'Economia i Finances, Sr. Antoni Castell Oliveres.

També són presents en aquesta sessió els diputats i les diputades Sr. Espadaler i Parcerisas, del G. P. de Convergència i Unió i el Sr. Millo i Rocher, del G. P. Popular.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Elecció del vicepresident segon o vicepresidenta segona.
2. Control del Decret Llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00007/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 790, 3.)
3. Control del Decret Llei 5/2010, del 3 d'agost, de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març (tram. 203-00008/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 790, 13.)

El president

Comença la sessió.

Elecció

del vicepresident segon o vicepresidenta segona.

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció del vicepresident segon o vicepresidenta segona, a conseqüència de la renúncia a la condició de diputat i per tant al càrrec de vicepresident segon de la Mesa de la Diputació Permanent de l'excellentíssim senyor Ramon

Camp i Batalla. Correspon procedir a l'elecció d'un nou vicepresident o vicepresidenta de la Diputació Permanent. Atès que s'ha proposat un únic candidat, l'il·lustre senyor Lluís Maria Corominas i Díaz, presentat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i d'acord amb l'article 90.3 del Reglament del Parlament, podem fer l'elecció per assentiment.

Sí?

Doncs essent així, queda elegit vicepresident segon de la Diputació Permanent l'il·lustre senyor Lluís Maria Corominas, al qual es prega que ocupi el seu lloc en aquesta Mesa.

(Pausa.)

Control

del Decret Llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00007/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el control del Decret Llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 136.2, presenta el decret llei l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Un govern d'entesa no... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)*...la constatació que el nostre país, que Catalunya es troba, com el conjunt d'economies de l'entorn europeu, en una situació de crisi econòmica, una situació que ha requerit, com saben, per part del Govern de la Generalitat, l'adopció de diferents mesures, mesures successives, que s'han anat produint amb la finalitat prioritària de dinamitzar l'economia. I és precisament en aquesta línia que ja des de l'abril del 2008 s'han anat impulsant i duent a terme mesures d'austeritat, mesures de simplificació administrativa. I avui també, com a resultat de la nostra preocupació per ajustar-nos a les restriccions de l'actual context econòmic, proposem a la Diputació Permanent, a aquesta cambra, la convalidació del Decret Llei 4/2010 de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Sobre els tres eixos de l'acció de govern –reforç de l'estat del benestar, increment de la qualitat democràtica i l'eficàcia dels governs i les institucions i millora de l'autogovern–, aquest decret incideix precisament en el segon d'aquests eixos prioritaris per al Govern. Com a antecedent d'aquest decret llei, el Parlament de Catalunya, com vostès saben, doncs ja va impulsar, a través de la resolució corresponent en el debat monogràfic sobre la situació econòmica i les mesures per afrontar aquesta situació, ja va impulsar, com

deia, doncs la..., va instar el Govern a aquesta resolució d'elaborar un pla de racionalització i de simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat. En compliment d'aquest manament del Parlament, el Govern de la Generalitat va aprovar, l'11 de juny del 2010, el decret pel qual s'adopten mesures complementàries a les ja previstes en el decret del 29 de maig en matèria de despeses, de funcionament de transferències, d'inversions, de millora de l'eficiència en l'àmbit del sector públic de la Generalitat, i de lluita contra el frau. Un acord que en el seu punt quart també va aprovar el Pla de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic. Posteriorment, amb data 29 de juny d'enguany, el Govern va aprovar un nou acord per a l'efectivitat de les mesures acordades en l'acord de l'11 de juny, en el qual s'adopten diverses mesures de racionalització del sector públic.

La necessitat de cercar vies de millora de l'eficiència que comportin una millor atenció al ciutadà i l'estalvi de despesa condueix indefectiblement a la conveniència de racionalitzar l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya, endegada mitjançant els acords del Govern que ja he esmentat adés, i als quals precisament s'ha volgut donar continuïtat amb el decret llei que avui, doncs, presentem per a la seva convalidació. Concretament, es proposa impulsar la racionalització a través de la reordenació de les entitats que conformen el sector públic de la Generalitat, especialment amb relació a aquelles entitats que, per la seva naturalesa, per la seva regulació prèvia, requereixen una norma amb rang de llei per procedir-ne a la pretesa reordenació. Aquesta reordenació es realitza a través de la supressió o dissolució d'entitats que es detecta que el manteniment de la seva estructura independent no resulta necessària en considerar-se que les seves funcions poden ser assumides per altres entitats existents mitjançant l'ampliació del seu objecte. Per una banda, a través de la creació d'una nova entitat que assumeixi les funcions, activitats, patrimoni i, si s'escau, estructura d'altres entitats, que disposant d'elements comuns poden passar a ser englobades en una de sola; o, per una altra banda, mitjançant la reconversió de la forma jurídica de l'entitat.

Amb aquest decret llei es desenvolupa, doncs, l'acord pres pel Govern el passat 11 de juny, amb l'objectiu de contenir la despesa, que, com saben, va acordar –el Govern– la desaparició de 63 de les 247 entitats que conformen el nostre sector públic. L'objectiu, per tant, vostès ho saben, és contribuir a reduir el dèficit públic al 1,1 per cent el 2013, d'acord amb el Pacte d'estabilitat i creixement de la Unió Europea.

El decret llei preveu l'eliminació de diferents entitats públiques, i autoritza les actuacions següents: la supressió de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives, les funcions del qual seran assumides pel departament de Treball; la dissolució de l'Institut d'Estudis de la Salut i de l'Agència d'Informació, Avaluació i Qualitat en Salut, les funcions dels quals són assumides per l'Agència de Qualitat i Desenvolupament Professional en Salut, de nova creació, i que té com a objectiu contribuir a la millora de la qualitat, la seguretat i la sostenibilitat del sistema de salut de Catalunya.

També el decret autoritza la integració de l'Institut de Diagnosi per la Imatge a l'Institut Català de la Salut. D'altra banda, el text també preveu la dissolució de les empreses següents: Equacat S.A., que s'integra al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat; Viatges de Muntanya S.A., que s'integra a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i Remodelaciones Urbanas SA, que s'integra a l'Institut Català del Sòl.

En l'àmbit de l'esport, s'aprova la creació de l'Agència Catalana de l'Esport, per dotar les polítiques esportives d'una estructura organitzativa més adient a la seva finalitat pública. L'agència té com a objectiu gestionar la política d'esports de la Generalitat i la relació amb les federacions esportives, promoure la recerca en matèria esportiva i la gestió d'equipaments sota la titularitat de la Generalitat, així com obtenir recursos econòmics a través del patrocini, a través del mecenatge esportiu, entre altres. L'agència s'integrarà també... Dins l'agència s'hi integrarà també, doncs, el Consell Català de l'Esport. Aquesta modificació, no establerta de forma específica en el Pla de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic aprovat pel Govern el 29 de juny passat, s'incardina dins el concepte de simplificació de l'estructura del sector públic mitjançant la reassignació de recursos i la reestructuració d'organitzacions per tal d'assolir una millor resposta a les necessitats del sector.

I per finalitzar ja, voldria indicar igualment que l'extraordinària i urgent necessitat del decret llei, a l'empara del que estableix l'article 64 de l'Estatut d'autonomia, es troba precisament amb la necessitat imperiosa d'adoptar les mesures que conté, atenent a la situació extraordinària de crisi econòmica. En aquest sentit, considerem, es considera que un ajornament en l'adopció d'aquestes mesures comportaria un perjudici important en la necessària política de contenció que ha de regir l'actuació del Govern fins al darrer dia de legislatura, com no podria ser d'una altra manera.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar seguidament posicionament els grups parlamentaris. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Des d'aquí mateix, si li sembla bé.

El president

Em sembla bé.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Un seguit de..., d'aclariments i d'observacions per part de Convergència i Unió, d'aquest decret llei i d'aquesta voluntat predicada però no practicada de simplificació i de racionalització, que té més a veure amb una presa de pèl que no pas ni tan sols amb un mal acudit. És a

dir, mala manera de començar de nou el curs polític, eh? Convalidar un decret llei que té més a veure amb una presa de pèl, perquè res a veure té, senyor conseller, res a veure té això ni amb la simplificació ni amb la racionalització administrativa.

Si ens aturem només a fer la cronologia de les vegades que el Govern, que el Govern tripartit i que vostè mateix, senyor conseller, es dediquen a parlar de contenció, d'austeritat, de simplificació, ens trobem –explicat pel mateix..., pels mateixos, per entendre'ns, preàmbuls i exposició de motius del decret llei, no?–: 24 de febrer del 2010, resolució en què s'estableix la política de contenció del Govern; 2 de març del 2010, eh, en què s'estableix l'encomana d'un pla a una comissió d'experts perquè determinin què és sobrer i què no és sobrer; l'11 de juny del 2010, els primers acords de Govern ens comencen a parlar que alguns organismes han de ser suprimits; el 29 de juny del 2010, un altre acord de Govern, i finalment per acabar caient en l'aprovació del decret llei el 3 d'agost del 2010.

Tot això emparat –ho dic perquè vostè ho ha passat una mica per alt, senyor conseller–, emparat certament sota de la crisi econòmica. La crisi econòmica fa mesos i mesos que dura; vostès sembla que es desperten ara. Però amb una cosa que potser encara és més cridanera: vostès actuen utilitzant la forma del decret llei perquè consideren que la finalització de la legislatura els obliga a emprar aquest mecanisme; ho diuen vostès mateixos en l'exposició de motius. La pregunta és: per què han esperat tant? Per què han esperat que la legislatura s'acabés per haver de fer això per la via d'un decret llei?

Per tant, hi han dues urgències; una està absolutament justificada, però ja de fa mesos, senyor conseller: la crisi econòmica, la finalització de la legislatura, que sembla que només ho saben vostè o el senyor Montilla, que és un dels motius que els impulsa a vostès a utilitzar aquest procediment. Un procediment que, repeteixo, tendeix a anar farcint de declaracions i declaracions però finalment de molt poques realitats la política d'austeritat i de contenció del Govern tripartit.

Per acabar fent realment, per acabar fent què? Supressió. De veritat, de veritat, es suprimeixen quatre organismes: un institut i tres empreses. Se'n creen dues de noves. Es creen dues agències noves: l'Agència de Qualitat i Desenvolupament Professional de la Salut i l'Agència Catalana de l'Esport. I atenció amb la creació de l'Agència Catalana de l'Esport, que és ben sorprenent. Celebro que vostè hagi dit que això no té res a veure amb la simplificació, perquè efectivament el que es crea amb aquesta nova agència és un punt més d'embolic en la gestió de la política esportiva del Govern de la Generalitat de Catalunya. No serà que no tenim un conseller amb responsabilitats d'esport; no serà que no hi ha una secretaria general amb responsabilitats d'esport; no serà que no hi ha una direcció general; no serà que hi han organismes, com el mateix Centre d'Alt Rendiment i d'altres, com el Consell Català de l'Esport, com per, a més a més, crear una Agència Catalana de l'Esport. Vostès això ho creen, ho creen. I els vull recordar que en creen dues, d'agències, importants de volum, amb contingut i amb intenció

política, suposadament per fer política esportiva; potser també per fer altres polítiques, senyor conseller. Però en tot cas prenguin nota que altres governs, una de les mesures que han decidit, per entendre'ns, de manera *sine quantum*, és que no es crea cap nova agència. Sense anar més lluny –i no és sant de la nostra devoció–, el Govern de l'Estat una de les mesures que ha pres és no crear cap nova agència.

Suprimeixen quatre institucions: un institut i tres empreses; creen dues noves agències, i en modifiquen d'altres, o s'inicia, amb aquest final de legislatura, s'inicien algunes modificacions més: la del CAR, la de l'Incasol, la de Ferrocarrils de la Generalitat, per convertir-la totalment en una societat mercantil, i la fusió de l'Institut de Diagnosi per la Imatge a dintre de l'Institut Català de la Salut. Tot això s'inicia, senyor conseller. Vostès, efectivament, de forma efectiva això, tot això no ho fan. Quatre supressions, la suma de les quals, vostè, passant molt per alt, quatre supressions de quatre d'entitats sumen un total de personal de cent cinc persones, hi han sis persones a l'Institut que se suprimeixen, hi han vint-i-quatre persones a Viatge de Muntanya, hi han trenta-vuit persones a Equacat, hi han trenta-set persones a Remodelacions Urbanes, però totes queden integrades, com vostè bé ha dit, en altres organismes: a Ferrocarrils, al CAR, o a l'Incasol, per tant, supressions efectives, per entendre'ns, del que seria una racionalització, un aprimament de l'Administració pública, en aquest cas no se'n produeix cap.

En les dues creacions, senyor conseller, vostè ha obviat dir-nos en quant s'engreixarà l'Administració, quants nous llocs, què suposarà de nou de despesa de personal, de despesa de funcionament, de despesa ordinària, de la creació de les dues noves agències. No és una simplificació real, i si no és una simplificació real, aleshores nosaltres ens preguntem, senyor president, per què és urgent això i per què ho hem de tramitar tal i com s'està tramitant.

Vostès van detectar fa unes setmanes, en un informe propi del Govern tripartit, més de cent organismes i empreses públiques inútils a dintre del Govern. És un informe de vostès, més de cent. L'acord de Govern, però, va decidir que d'aquestes cent se'n suprimirien seixanta-tres, i efectivament el que vostès avui ens porten a convalidar és estrictament la supressió de quatre institucions, un institut i tres empreses, vaja.

Convergència i Unió està per la contenció i per la racionalització, sí, però mentrestant vostès, per exemple, han iniciat ja una campanya electoral, alguns dels tres partits, el tripartit ja ha iniciat la precampanya o la campanya electoral descaradament, posant novament allò de la imatge del retrovisor. Vegin, en aquest sentit, la campanya del Partit Socialista per Catalunya, comparant dades del 2003 i del 2010.

Senyor conseller, si hem de parlar de racionalització potser seria bo que aquesta campanya, que membres del seu Govern estan empenyent, poguessin explicar, perquè si hem de parlar de racionalització i de contenció, expliqui'm perquè del 2003 al 2010 el personal de la Generalitat ha passat de 140.000 persones a 226.000, senyor conseller, de 140.000 a 226.000, en set anys.

I si volen parlar de contenció i racionalització, alguna de les mesures que sí que vostès han empès, ha estat la de contenció els sous públics, 15 per cent en algun agent, 10 per cent depèn de quin nivell, i la major part d'estructura funcional un 5 per cent.

Sàpiga, però, senyor conseller, i vam tenir l'oportunitat de denunciar-ho des de Convergència i Unió, que ja el mes de juliol vam continuar detectant que vostès a alguna gent els resolen la vida. Vuit-centes persones, vuit-centes, vuit-centes persones, senyor conseller, moltes d'elles probablement «amigues» – ho dic així entre cometes, amigues–, a qui la retallada pressupostària que vostès han empès per al conjunt de la funció pública en aquests no els afectarà. O bé perquè són noves incorporacions, o bé perquè hi han canvis de nivell, o bé perquè, per la via de més dietes més sovintejades en presència de més consells d'administració, la retallada que suposadament se'ls ha de produir no tindrà cap afectació.

Això seria racionalització i això seria contenció, senyor conseller, i no venir-nos explicar, eh?, un mal acudit i fins i tot m'atreveixo a dir, i li ho dic així de clar, disculpi'm, una presa de pèl, sobretot perquè mentrestant –i en som conscients–, hi ha gravíssims problemes de tresoreria en el Govern, gravíssims. S'estan produint com no s'havien produït en trenta anys d'autogovern recuperat, per exemple, pagaments endarrerits en la sanitat concertada.

Tot això, senyor conseller, a Convergència i Unió li sona a final d'etapa i a una acció una mica a la desesperada per continuar gesticulant. Seria bo, si vostès tingués a bé, explicar-nos quina herència ens deixen, quina herència deixen des del punt de vista de l'Administració pública, una administració hipertrofiada, una administració a més a més que ha passat d'actuar amb un excés de zel, dirigit per vostès políticament, eh?, un excés de zel amb un excés de voluntat intervencionista que no s'ha dedicat a fer més fàcil la vida a la gent, 226.000 persones que no s'han dedicat, perquè no hi ha hagut direcció política, a fer-li més fàcil la vida a la gent. I, anímicament, senyor conseller, anímicament, una administració desilusionada i desorientada.

Aquest decret llei no arregla res, no simplifica res, no racionalitza res. Nosaltres no el votarem, som del parer que no s'hauria de convalidar. I demanem, a més a més, senyor president, que es tramiti com un projecte de llei.

Conscients que el tripartit ha volgut deixar per al final de tot de la legislatura el debat de quelcom important: racionalitzar i contenir l'Administració, perquè mentre ho han deixat per al final el tripartit i el senyor conseller al capdavant han pogut continuar engreixant l'Administració i anar dient i predicant aquesta falsa austeritat, aquesta falsa contenció i aquesta falsa racionalització.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans per Canvi, la il·lustre senyora, Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Moltes gràcies, president. Bé, jo tenia preparada una intervenció, crec que hauré de fer-ne una altra després de sentir el portaveu de Convergència i Unió, perquè efectivament estem al final de la legislatura i això és un fet claríssim i la, diríem, les nostres normes ens porten a això amb tota claredat, però fer de cada acte i de cada intervenció en aquesta cambra des de ja a molt temps, per no dir molts anys, doncs, diguem, convertir-ho en campanya electoral, sempre i en tot moment, em sembla que no és *fair play* per al país, sobretot per al país. Perquè la situació en què vivim, doncs, és veritat que hi ha moltíssima gent que ho està passant molt malament, i el compromís d'aquest Govern és resoldre els problemes que té la ciutadania, i això no es fa amb un mal estil, mal estil d'oratoría –mal estil més que d'oratoría verbal i gesticulant, aquest sí– al qual ens té acostumats el senyor Pujol, diguem-ne, pervertint, pervertint les funcions d'aquest Parlament.

Perquè ens diu quina és l'herència que ens deixen, i per tant la preocupació del Partit de Convergència i Unió és simplement ells i només ells, no la ciutadania, no el país. Mirin, jo ho diré breument i ràpidament, diríem, aquest decret llei té dues causes: crisi, la necessitat d'activar la nostra economia i fer-ho, entre d'altres mesures, a través d'un estalvi de despesa que és el que planteja aquest decret llei. Segona, una segona causa, la Resolució 621, de la vuitena legislatura, de 24 de febrer, que instava el Govern, el Parlament instava el Govern a adoptar les mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat, i això és el que està fent amb diverses mesures el Govern, i això és el que ens planteja aquest reial decret.

Dit això, i com està explicat en la seva exposició de motius, com després també per la intervenció de l'honorable conseller, jo m'estalvio de reproduir algunes de les mesures i de les, diríem, glosar les mesures que conté aquest reial decret. Valgui això per dir que nosaltres sí que donarem el nostre vot favorable a la convalidació d'aquest reial decret, perdó, d'aquest decret llei, perquè em sembla, doncs, absolutament raonable i justificat.

Miri, aquest Govern està prenent mesures contra la crisi des de fa molt i molt de temps. Aquestes mesures tenen efecte i tenen un efecte evident, perquè veiem que la reactivació que comença a donar-se, en aquesta reactivació del conjunt d'Espanya, Catalunya és la comunitat autònoma, i això ens diuen tots els indicadors, que està al capdavant d'aquesta recuperació. Per tant, les mesures que el Govern de la Generalitat ha adoptat i està adoptant des de fa més de tres anys estan començant a donar resultats i estan començant a donar bons resultats. L'altre és intoxicació, l'altre és opinió, l'altre és moltes vegades tergiversació. I nosaltres no estarem mai en aquesta política.

Miri, no és cert que en aquests moments tinguem molta més gent de la que hi havia abans treballant al servei públic de Catalunya. Segurament el problema, i amb els números sembla que Convergència i Unió sempre té problemes, el que estava passant és que segurament vostès tenien el personal o bona part del personal, i així

va aparèixer i així ho vam aflorar, vostès tenien, part del personal, amagat sota la catifa. I aquesta és la veritat.

Sobre les seves inquietuds, sobre si es dóna lloc o és dóna ocupació a amics, etcètera, jo no se si... en fi, si aquí es podria aplicar aquella dita castellana que pensa determinada gent que tots són de la seva condició, i per tant, diríem, no pateixin, vostès no pateixin perquè d'això no hi ha res, tot està en la seva imaginació i, segurament, en els seus impulsos.

Dit això, simplement, simplement reiterar que nosaltres donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei i que atès que vostè ja ha anunciat la intenció de demanar, diguem, que es reguli a través de llei, dir-li que nosaltres, segurament per motiu absolutament contrari al seu, en el sentit que vostès el que volen és que no s'aprovi aquest decret llei, que no es puguin aprovar les mesures, que no es puguin posar en pràctica les mesures, doncs, justament per això nosaltres no donarem suport tampoc a aquesta petició.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora, Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Bé, tal i com recordava el conseller Ausàs, aquest Parlament, mitjançant resolució ja va instar el Govern de la Generalitat a elaborar un pla de racionalització i simplificació. Doncs bé, el Govern, després del treball i l'estudi requerit, passa a fer, d'una manera efectiva, la resolució del Parlament amb aquest decret que avui ens proposem convalidar.

Com recordava, doncs, també el conseller, es reordenen tota una sèrie d'entitats que conformen el sector públic de la Generalitat i es fa tant per la supressió o dissolució d'aquestes entitats quan les seves funcions poden ser assumides perfectament per altres entitats del mateix Departament. Per tant, l'estructura no resulta, doncs, necessària i poden ser suprimides.

Indubtablement, és aquesta situació, aquesta conjuntura de crisi econòmica la que fa necessària, doncs, continuar amb aquest esforç de reducció de la despesa pública, i aquest esforç el Govern de la Generalitat l'ha fet i el continua fent amb els canvis en la seva estructura de l'Administració.

La urgència també bé determinada no tan sols per aquest context de crisi econòmica i financera, sinó també pel fet objectiu de la finalització de la legislatura, perquè, com vostès saben, no seria possible assolir les finalitats perseguides en aquest decret llei per la via parlamentària ordinària.

Els exemples de mesures de racionalització i simplificació que conté el decret, hem tingut ocasió de poder-lo sentir en boca del conseller: supressió de l'Institut per a la Promoció i Formació de Cooperatives, i dissolució de diferents societats també de l'empresa pública Institut de Diagnosi per la Imatge, que inicia

aquest procés d'integració amb l'ICS, per poar, doncs, alguns exemples del contingut d'aquest decret que entrarà en vigor aquest proper 1 de setembre.

En definitiva, aquest decret és una mostra més de les mesures que impulsa el Govern de la Generalitat per reduir el dèficit i per afavorir la recuperació econòmica. En aquest context de crisi, repeteixo, hem abordat des del Govern de la Generalitat les dues vessants per fer front, doncs, a aquesta situació, les dues vessants que té el Govern de la Generalitat per fer front a aquesta situació: reducció de despesa pública, i increment d'ingressos. També hem abordat la vessant de l'increment d'ingressos amb reformes fiscals que vostès recordaran, IRPF, per fer memòria. I aquests són els dos fronts que el Govern té al seu abast per incidir –i ho ha fet des de l'inici de la legislatura i o seguirà fent fins a l'últim moment–, prioritzant, això sí, sempre aquelles mesures, aquells aspectes essencials, aquells que són intocables, tant pel que es refereix, doncs, a l'ajut als més vulnerables, en ares a la cohesió social, i també l'importantíssim foment al sector productiu, que és en definitiva aquell que ha de revertir, aquell que ha de capgirar la situació de crisi que comença, doncs, a repuntar.

De tota manera, sentint la intervenció del portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sí que no ens podem estar de dir que una mentida no per ser repetida més d'1 milió de vegades passa a ser veritat. Han estat durant quatre anys repetint xifres sobre quina és la dimensió de l'Administració pública catalana que són errònies. Per què? Doncs, perquè en l'actualitat la transparència és evident. En aquesta xifra s'inclou tot el sector públic, cosa que no era pública ni transparent en les èpoques del Govern convergent; s'obvia que en aquesta darrera etapa, doncs, s'han assumit noves competències; s'han desplegat els Mossos d'Esquadra a tot el territori nacional, per tant, més de dotze mil policies catalans; s'han incrementat substancialment els funcionaris que presten els seus serveis en l'àmbit de la salut i en l'àmbit de l'educació. S'obvien aspectes fonamentals.

Però el més dolorós és, tenint en compte quina era la política que es feia de funció pública en els governs de la Generalitat, sentir de boca del portaveu de Convergència i Unió que s'estan col·locant amics a l'Administració, bé la dita castellana que ens deia la senyora Santos s'hi adiu, també s'hi adiu la dita catalana aquella de «qui mal fa, mal pensa». Perquè sens dubte que això ens ho digui el portaveu de Convergència no deixa de ser un acte de cinisme o bé de desmemòria. La consciència ben tranquil·la per part dels grups que donen suport al Govern i que gestionen una funció pública transparent com en cap precedent de Govern anterior havia estat.

Per tant, nosaltres, òbviament, sí que donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei. I creiem que és una mesura més, un pas més per ajudar, doncs, a aquesta recuperació econòmica i a la reducció necessària del dèficit.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, en primer terme volem posar de manifest que el decret llei que sotmetem a convalidació o derogació en aquesta Diputació Permanent ni és de racionalització ni és de simplificació.

Anem a pams. Si racionalitzar vol dir reestructurar amb més o menys profunditat el sector públic, vostès es queden lluny de fer-ho, perquè ni toquen l'estructura administrativa de la Generalitat, ni entren en una profunda reestructuració del sector públic no administratiu, com per exemple, organismes, empreses públiques, etcètera. Es limiten a suprimir l'Institut de Cooperatives, per cert, ja força deteriorat en les seves funcions i sense gaires recursos econòmics, ni de personal. I, en canvi, ens creen l'Agència de Qualitat i Desenvolupament Professional de la Salut, integrada per algunes empreses existents.

Voldria recordar en aquest punt que l'any 2007 s'aprovà per consens la Llei de Reforma de l'Institut Català de la Salut, una llei que afecta no tan sols els catalans usuaris de la sanitat pública catalana, sinó també els 42.000 treballadors que pertanyen a l'Institut Català de la Salut. La Llei de l'institut català va aconseguir el consens polític, però també el consens social, ja que tots els sindicats van estar d'acord a reclamar la necessitat que la majoria dels empleats de l'institut català fos personal estatutari i els contractes laborals estiguessin limitats a determinats supòsits. Aquesta reclamació va ser recollida pels grups parlamentaris, que la van fer seva i va passar a formar part del text de la llei i van donar-hi el seu vot a favor.

Ara, amb la presentació d'aquest decret del 4 del 2010, es destrueix aquell consens polític i social per la porta del darrere i es pretén modificar justament un article que pot afectar de manera molt directa els recursos humans de l'Institut Català de la Salut, sense possibilitat de diàleg, sense possibilitat d'arribar a acords amb els afectats, que són els professionals de la sanitat, trencant el compromís que en el seu moment va adquirir el Departament de Salut.

També es trenca el consens i el diàleg que sempre ha regit la feina que s'ha fet a la Comissió de Salut, ja que no existeix la possibilitat, perquè no queda legislatura, de tramitar com a llei aquest decret, quan el desitjable i recomanable seria que no presentessin una reforma d'aquesta envergadura i deixessin per al proper Govern de la Generalitat la tramitació d'una reforma d'aquest calat que necessita també el consens polític.

Per altra banda, la simplificació i racionalització de l'Administració pública catalana, pel que fa a l'àmbit de la salut, suposa, segons va anunciar el Govern de la Generalitat, l'eliminació de vint-i-vuit ens i organismes; aquest decret tan sols contempla la fusió de dos organismes com són l'Institut d'Estudis de la Salut i

l'Agència d'Informació, Avaluació i Qualitat en la Salut en una nova agència, com tantes d'altres vostès han creat al llarg de set anys, de qualitat i desenvolupament professional en salut.

Vostès creen l'Agència de l'Esport com una macroestructura organitzativa, reestructuren altres ens, el CAR, per exemple. I finalment t'adones que fan una mena de conversió jurídica dels Ferrocarrils de la Generalitat, que deixa de ser ens públic sotmès a dret privat i el converteixen en una societat mercantil cent per cent capital de la Generalitat, és a dir, en canvien la forma jurídica, no canvien absolutament res més.

Per tant, ens volen dir o volen dir-nos què racionalitzen, per tenir-ho clar? El que vostès fan és desvirtuar el concepte amb l'objectiu de crear dues noves estructures per la porta del darrere, per la porta del decret llei i reconvertir-ne unes altres modificant el seu règim jurídic, res més que això, no hi ha absolutament res més que això.

Continuem amb el segon tema que he plantejat, senyor president: si simplificar vol dir reduir, vostès ni tan sols ho aconsegueixen. Reduir no vol dir només rebaijar el nombre d'organismes, sinó a més reduir el personal i la despesa que genera. En el decret llei es carreguen l'Institut de les Cooperatives, però res més. Miri si tenim empreses públiques i organismes autònoms per suprimir o fusionar. I després li'n donaré alguns exemples, si ho creu oportú. On és el compliment que vostè va fer de reduir els organismes existents en un percentatge considerable? Res de res de tot això.

Però, mirin, el pitjor de tot plegat és no voler veure el que sens dubte és evident: disposem d'una organització administrativa excessiva: quinze departaments de la Generalitat. Seria molt fàcil reduir el nombre de departaments mitjançant la fusió i li proposem, i així ho vàrem fer en el seu dia, fusionar Medi Ambient amb Acció Rural, Treball amb Acció Social, suprimir vicepresidència, de manera que de quinze baixéssim a dotze. I encara podríem fer més, senyor conseller, perquè amb això no només reduïm conselleries, reduïríem alts càrrecs, secretaries, secretaries sectorials, direccions generals. I vostès d'això no en volen sentir ni a parlar. Hi torno a insistir, és aquí on està verdaderament el moll de l'os.

Si ens agafem a l'estructura del sector públic no administratiu, no ens diguin que no poden reduir mitjançant fusió o dissolució alguns organismes. Per exemple, dissolució de l'Institut Català de Crèdit Agrari que s'integra a l'Institut Català de Finances. Supressió, per exemple, del Memorial Democràtic o fusionar l'Escola d'Administració Pública amb altres centres de formació dependents de la Generalitat. No em diguin..., no diguem, vaja, en l'àmbit empresarial, procedeixin a privatitzar algunes empreses públiques que avui dia no tenen massa sentit en un àmbit de lliure competència com en el qual vivim. O bé en dissolguin-ne algunes que són inoperants.

I volem, finalment, senyor conseller, cridar l'atenció del seu Govern de la Generalitat en aquest sentit. Miri, en les dues legislatures, la setèima i l'octava, en què

ha existit un govern tripartit, vostès han fet créixer el sector públic a un ritme exponencial, han creat o modificat més de vint-i-cinc organismes i empreses: agències, organismes autònoms, empreses públiques, participació en consorcis públics, etcètera. Amb més de vuitanta mil persones han incrementat l'Administració pública catalana en set anys. I quan arriba el moment de constrènyer, quan arriba el moment de estrènyer-se el cinturó, vostès no tenen ni el valor ni el coratge de reduir una part de tot aquest monstre administratiu que en set anys han creat vostès.

I ara ens volen fer veure que amb aquest decret llei –permetin-me el sarcasme o l'expressió, aquest «*decretillo*»– racionalitzen, que simplifiquen? Vostès ho fan tard i malament; ara s'està acabant la legislatura, vostès estan enganyant la ciutadania i vostès no ens deixaran cap herència per poder construir un bon futur. En conseqüència, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular de Catalunya, no donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei, i, com li he anunciat abans, demanarem que sigui tramitat com a projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. Bé, en nom del nostre grup parlamentari, doncs, donar recolzament a convalidar aquest decret i ho fem per tres raons: una, perquè aquesta proposta és part de tot un plantejament fet pel Govern des de fa mesos en el sentit d'anar a buscar una reducció de la despesa i un increment dels ingressos, i, per tant, és una proposta global, no és només una mesura al marge d'altres mesures que s'han aprovat en aquest Parlament i que està impulsant el Govern i, per tant, en coherència amb aquest volum de mesures, el nostre grup parlamentari hi donarà recolzament.

Segon, perquè entra en la simplificació i en el reordenament del sector públic, tot i que fa una afirmació que per a nosaltres és molt important en el preàmbul, i és que té l'objectiu d'estalviar despesa, però també millorar el servei a la ciutadania. Aquest binomi de millora de servei a la ciutadania i retall de la despesa creiem que és important a l'hora de poder materialitzar els articles que té aquest decret.

I la tercera qüestió és perquè, independentment que estiguem a finals de legislatura –veurem fins on s'allarga–, el Parlament ha de seguir legislant i el Govern ha de seguir governant, i, per tant, seguir desenvolupant els compromisos que hem pres en els darrers mesos.

Per aquests tres motius nosaltres votarem a favor d'aquest decret. I, en tot cas, crec que respecte a les posicions de l'oposició es pot compartir o no, es pot veure que és limitada aquesta reordenació. Jo crec que la manera més clara i més rotunda de la seva oposició

ha estat el Partit Popular, en el sentit que volen anar més enllà, privatitzar, dissoldre... Bé, és una manera d'entendre l'Administració que nosaltres no compartim, però és la seva. I, per tant, tenim dos models diferents, però la dreta del PP ho diu amb tota la claredat i la dreta de Convergència i Unió, doncs, ho diu a cop de calor d'estiu, segurament, perquè a la racionalització, reordenació i simplificació se li diu presa de pèl.

Bé, si això és presa de pèl –és l'afirmació que ha fet el senyor Oriol Pujol–, arbitrarietat en les adjudicacions milionàries, contractar i acontentar amics i familiars i contractes blindats, a això com se li ha de dir? Pujolisme a l'Administració? Això és el que s'ha produït abans de 2003 –abans de 2003.

Jo per poder-me preparar la intervenció, perquè pensava que aniríem per una altra banda, especialment el senyor Pujol, sí que vaig fer un recull de titulars de finals de diverses legislatures, no de l'última, sinó d'anteriors, simplement quatre, eh?, per no cansar ningú, perquè es coneix com han actuat a l'Administració.

Es recorden del darrer dia de reflexió de l'any 95? Era quan es va reunir el conseller d'Educació amb la patronal de les escoles concertades, el dia de reflexió, per ampliar els concerts –per ampliar els concerts–, per arribar a compromisos. Any 95, per tant, no és el 2003 quan veien que hi havia les garanties d'una majoria d'esquerres, any 95, per tant, ve de lluny.

Es recorden quan estava el Govern en funcions l'any 2003 quan la consellera de Justícia va nomenar la seva germana? Es recorden els maldecaps que han portat a aquest Parlament quan van ampliar les concessions de les ITV? O es recorden quan van ampliar les concessions a vint-i-cinc anys del transport per carretera, quan un membre que està avui aquí assegut era conseller en el Govern i va dependre d'ell? O es recorden després de les privatitzacions que van fer dels sistemes informàtics el que va costar i els maldecaps a la concessió poc transparent, diguem-li, de T-Systems? Bé, aquests són alguns dels titulars de quan es diu final d'etapa.

El senyor Pujol diu que vol obrir, amb la seva intervenció, una finestra al que hauria de ser l'Administració; ell diu que obre aquesta finestra, però el que ha passat amb la seva intervenció és que s'ha vist el mirall d'allò que van fer quan ells estaven governant.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, en nom de Ciutadans, els he de dir que nosaltres no canviarem la nostra intervenció pel que digui el senyor Pujol, perquè, primer, venim a valorar un decret i, per tant, per respecte als ciutadans... –no estem encara en campanya de moment, el president, que jo sàpiga, mentre estem aquí reunits, no ha convocat les eleccions– i, per tant, ens dedicarem a valorar aquest decret i la seva oportunitat.

I precisament per aquest respecte que dèiem als ciutadans, el que no podem fer és vendre fum, fer maquillatge de mala qualitat i dir als ciutadans que ens hem posat les piles i que estem racionalitzant l'Administració; quan això no és cert, quan hem vist una legislatura en què, precisament, s'ha dedicat a tot el contrari, aquest Govern. Perquè aquest Govern, senyor conseller, penso que és el mateix Govern de les vegueries, no? Em sembla que és el Govern que va aprovar les vegueries, no? Aquest és el Govern de la racionalització, que es crea als quarters d'hivern del Govern per sortir a l'oposició amb les vegueries?, de tota la gent d'Esquerra Republicana que hi ha a les delegacions del Govern? És aquest el model de racionalització?, crear una nova estructura administrativa, un nou nivell administratiu quan els temps marquen justament el contrari? És aquest el Govern de la racionalització de l'Administració?

És aquest el Govern de les ambaixades?, que obre ambaixades en plena crisi i a més treu pit d'aquestes ambaixades i d'aquests 2,2 milions anuals en obrir ambaixades? És aquest, oi, el Govern? No ens hem equivocat de Govern, no els han canviat a l'estiu, no?, són vostès, els mateixos d'aquesta legislatura? Doncs què ens vénen a vendre de racionalització, si els ciutadans estan tips de veure com mentre tothom s'estreny el cinturó vostès fan festa grossa amb el que recapten.

És aquest el Govern que col·loca gent, abans de sortir del Govern, col·loca gent a l'Administració? És aquest el Govern que blinda contractes dels seus membres? És aquest, oi? És aquest que ja col·loca gent, abans de marxar, a l'Administració. És aquest el Govern que manté el clientelisme i les subvencions i fins i tot les incrementa en plena crisi econòmica? O no és aquest el Govern?

És aquest el Govern, com els deia, que fins i tot blinda contractes. Abans ens feia referència el senyor Miralles del pujolisme. Certament, del pujolisme hi ha molta gent que en va quedar molt tipa, en això ho compartim. Però el que no poden fer vostès és una continuïtat el pujolisme o posar el retrovisor; que el pujolisme durant vint-i-tres anys fes això, ara no vol dir que vostès tinguin llicència per fer exactament el mateix, i és el que vostès estan fent: col·locar aquesta gent.

I senyor Miralles, no parli de germans i de família, perquè al seu Govern hi han unes quantes famílies que estan molt ben situades en el Govern, i no ho vull dir..., per respecte, no vull citar les famílies, a tots ens ve al cap quines famílies tenen germans al Govern, a les secretaries de Govern, o a les ambaixades que estan obertes a París. Per tant, jo crec que no cal que obrim aquest meló, podríem dir. Mantinguem una mica la forma però no treguin pit vostès a col·locar al Govern família..., perquè, hi insisteixo, que Convergència ho fes malament vint-i-tres anys no és excusa per poder fer el mateix durant set anys més.

I, per tant, el que estem veient és que precisament aquest Govern no ha sabut aplicar allò que a la millor li agradaria aplicar, jo no dic que no li agradi, però són incapaços, jo crec que és congènit al propi sistema

tripartit. És difícil tenir tres governs en un, i posar-se d'acord, a veure qui treu i redueix el seu clientelisme i els seus càrrecs i els seus càrrecs de partit. És allò de la teoria del dilema del presoner: a veure qui és el primer, el primer que trenca el pacte; qui és el primer que dóna el pas per reduir. Perquè clar, quan un partit diu: «reduïm l'Administració», diu: quina Administració, la d'Esquerra, la dels Socialistes o la d'Iniciativa? I diuen, «ah!, tonto el último!» És com el joc de les cadires, i mai millor dir; és a dir, aquí falten cadires, o, per a alguns sobren cadires, però, en realitat, a vostès els falten cadires.

Per tant, apaguem la música del joc de les cadires, que s'acaba la legislatura —s'acaba—, busquin cadires que s'acaba la música, els queden els últims segons de la música, i no donem lliçons d'austeritat quan vostès són incapaços de reduir aquesta Administració. És més, han incrementat un 30 per cent en set anys els càrrecs de confiança. Són vostès els que cada vegada que fan una llei creen un consell assessor; a cada llei que fan creen un nou consell i un nou organisme, i ara ens vénen a dir això, i no només vénen ara, sinó és que, el Govern... —està aquí el senyor Castells, que ha entrat ara—, el senyor Castells, el senyor Montilla..., treuen pit de ser els primers que van detectar la crisi. Ho han dit: «Nosaltres ho vam dir abans que el senyor Zapatero i que el senyor Solbes.» És cert. Doncs si vostès van ser els primers, per què són els últims a prendre mesures d'austeritat?

El Govern de Castella - la Manxa ha passat de catorze conselleries a set, i és socialista. El Govern Balear les ha reduït, el Govern gallec ha reduït les conselleries, i vostès, quan els pregunten si les redueixen diuen: «Home, pel que queda..., pel que queda, tampoc cal, no?» Això és el que va dir el conseller Nadal en roda de premsa fa sis mesos, quan se li va plantejar la reducció de conselleries. «Home..., pel que queda tampoc hem de posar potes enlaire el Govern», no?

Escolti'm, i què ens vénen a vendre? Que redueixen tres, quatre entitats, i, en canvi, són incapaços ni tan sols de reduir aquestes conselleries. Doncs, apliqui la mateixa teoria: «per al que queda...», no ens vinguin a vendre allò que han estat incapaços de fer.

Per tant, nosaltres, per respecte als ciutadans i al que realment conté aquest decret i no al que vostès volen dir amb el títol que té, no podem votar a favor d'aquest decret, perquè realment no hi ha cap plantejament...

Miri, hi insisteixo, el Govern que és incapaç, quan es sotmet a votació, de replantejar els consells comarcals; el Govern que és incapaç de reduir l'Administració, sinó que crea un nou nivell administratiu, que són les vegueries, sense ni tan sols dissoldre, perquè no es pot, les diputacions; el Govern que estan creant encara més burocràcia i més dificultats administratives; el Govern que és incapaç de simplificar, amb el silenci positiu, per exemple, les normatives de medi ambient; aquest Govern és el que ha de donar lliçons als ciutadans i a les empreses, i a l'oposició, ja de passada, d'austeritat, racionalització i simplificació? No. Aquest Govern no té legitimitat ni credibilitat per donar lliçons, ni d'austeritat ni de racionalització.

Per tant, l'únic que volem, en definitiva, és desemmascarar el que és aquest decret. Aquest és un decret que queda molt bé acabar la legislatura parlant d'això, però és que, vostès, al març del 2008 ja ho deien el senyor Castells i el senyor Montilla, que tenien molt olfacte, ja van dir llavors que hi havia crisi. Doncs dos anys i mig després, ens vénen amb un decret llei que ni tan sols es pot fer, no?

El senyor Huguet fins i tot va reconèixer en roda de premsa, quan li van dir: «Seran vostès capaços d'acabar aquesta legislatura racionalitzant l'Administració?» I va dir: «No, no ens dona temps.» Això són declaracions del senyor Huguet a la primavera d'aquest any. No, perdó, a l'estiu ja d'aquest any, quan li vam preguntar. I el senyor Huguet, amb un cop excepcional de sentit comú, va dir: «És impossible, no podem, no tenim temps. Ja veurem si la legislatura que ve». «Perquè no hem fet els deures», en definitiva, implícitament, deia.

Per tant, el que deia el senyor Huguet, vostès no han estat capaços, en aquesta legislatura, tot i detectar els primers la crisi, d'aplicar mesures, perquè congènitament, a la forma tripartita, és impossible reduir, ni conselleries, ni nivells administratius, ni simplificació, perquè vostès ja s'han preocupat, abans de sortir del Govern, de preparar els quaters d'hivern del Govern, i, per tant, ara no ens vinguin a donar aquí una lliçó de racionalització amb la simplificació simplement de tres empreses o de tres entitats. No podem..., ningú es pot creure que aquest tripartit ara, amb un simple titular, pugui donar contingut al que no ha sabut fer implícitament i explícitament durant set anys.

Per tant, nosaltres, senyor conseller, no podem donar suport a aquest decret perquè entenem que seria una estafa, —estafa política, entengui'm—, una estafa, un engany, dir als ciutadans que amb aquest decret estem racionalitzant l'Administració pública de Catalunya. No és cert.

Catalunya, sí que és veritat que necessita una reforma profunda de l'Administració, i una simplificació de veritat, valenta, de debatre-ho tot, de qüestionar-ho tot, de fer un nou sistema. Les empreses estan qüestionant-ho tot. Fins i tot el que és més dolorós per al propi sistema laboral, que és acomiadar gent. Hi ha alguna més dura que deixar una persona al carrer o que quedar-se sense treball, o que tancar una empresa? Hi ha alguna cosa més dura? Per tant, si les empreses i els ciutadans i els treballadors estan abordant aquesta crisi d'una manera dràstica i a cop de realitat, per què l'Administració no ho fa? Per tant, el debat que tenim, en tot cas, en aquest Parlament i que quedarà perquè han estat incapaços de fer-ho aquesta legislatura, serà: com reformem l'Administració pública, com la fem més senzilla, com simplifiquem els tràmits i, sobretot, com reduïm el cost per a la butxaca dels ciutadans.

Aquest és el debat, cert, i segurament haurem d'abordar-ho tard o d'hora, però vostès han estat incapaços de liderar aquesta reforma de l'Administració. No només... —és veritat—, no només és a Catalunya, a les altres comunitats autònomes..., s'han de plantejar a nivell de l'Estat i a nivell municipal. No és només un mal de l'Administració catalana, és cert, però sí que és

veritat que nosaltres el que no podem fer és anar creant nous nivells administratius quan els temps marquen el contrari.

Per tant, nosaltres creiem que el que hem de fer és un debat profund de la reforma, plantejar-ho tot, es pot parlar de tot i es pot renovar tot perquè estem en moments de canvis, de canvis reals a la societat, i a la política també, i a l'Administració han d'haver-hi canvis i els primers canvis han de venir de la mateixa Administració, que està al servei dels ciutadans i no els ciutadans al servei de l'Administració.

Res més. Per tant, nosaltres anunciem, senyor president, el nostre vot en contra de la convalidació d'aquest decret llei i, lògicament, en tot cas, si s'hagués de tramitar, que es pugui debatre amb un procediment com a text de llei i no com a decret llei.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, acabat el debat, procedirem a la votació. En primer lloc farem la votació per la convalidació, i, en el cas que fos convalidat, és quan farem, a petició dels diversos grups parlamentaris, la manera de tramitar-ho.

D'acord amb l'article 133, procedim a la votació per a la convalidació, i s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació, els negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la convalidació del Decret llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat.

Vots a favor?

Vots en contra?

El decret ha estat convalidat per 12 vots a favor i 10 vots en contra.

Per tal de donar compliment a l'article 136.4, i atesa la voluntat expressada per alguns grups parlamentaris, votarem ara si es vol que es tramiti com a projecte de llei. S'entén que els vots favorables també serien que es tramiti com a projecte de llei.

Per tant: vots favorables perquè es tramiti com a projecte de llei?

Vots contraris?

10 vots a favor i 12 vots en contra.

Per tant, no es pot tramitar com a projecte de llei.

Control

del Decret llei 5/2010, del 3 d'agost, de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març (tram. 203-00008/08)

Passem el següent punt de l'ordre del dia, que és el control del Decret llei 5/2010, del 3 d'agost, de

modificació el text refós de la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març. Té la paraula, d'acord amb l'article 136.2, per presentar el decret llei, l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per mi és un honor comparèixer avui, en nom del Govern, davant d'aquesta Diputació Permanent, per tal de presentar el decret llei i proposar la seva convalidació en aquesta Diputació Permanent.

Es tracta, com vostès saben, del Decret llei 5/2010, de 3 d'agost, de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya, aprovat pel decret legislatiu –aquest text refós, per descomptat–, Decret legislatiu 1/2008, d'11 de març, i és conseqüència de la necessitat, aquest decret llei, d'adaptar el nostre text refós a la Llei de caixes de Catalunya, al recent reial decret llei aprovat per l'Estat, Reial decret llei 11/2010, de 9 de juliol, d'òrgans de govern i altres aspectes del règim jurídic de les caixes d'estalvi. Reial decret llei que conté continguts relativament importants, suposa una reforma important del nostre sistema de caixes d'estalvi, i, per descomptat, ens obliga a nosaltres a actuar d'una manera immediata, no? Jo crec que és una actuació necessària i urgent, fent ús de la nostra competència exclusiva en matèria de caixes d'estalvi, i competència que, com vostès saben, no ha estat discutida per la recent sentència del Tribunal Constitucional amb relació a l'Estatut. De manera que el Govern, fent ús d'aquesta competència exclusiva, i tractant de fer allò que es bo per al nostre sistema de caixes d'estalvi i, per tant, per al nostre país, presenta, aprova aquest decret llei i en proposa la seva convalidació.

Es tracta, d'aquesta manera, d'evitar contradiccions entre la nostra normativa, en la qual tenim competència exclusiva, i la norma bàsica espanyola, que està ja en vigor, des que va ser aprovada pel Congrés..., pel Govern espanyol, i convalidada posteriorment al Congrés dels Diputats; evitar contradiccions, evitar buits legals que es podrien produir, i que podrien acabar conduint a que per via supletòria s'apliqués allò que diu la llei estatal, fins i tot en matèries que no són estrictament bàsiques, o que nosaltres no haguéssim fet ús del desenvolupament que preveu la normativa bàsica, situacions, ambdues, que evidentment no són les millors, les més favorables per al nostre sistema de caixes i per a l'exercici de les nostres competències. De manera que fem ús de les nostres competències i aprovem un decret llei que el que fa és adaptar aquesta normativa bàsica a la nostra realitat.

És urgent, a més a més, fer-ho. És urgent, el reial decret llei espanyol dóna sis mesos, comptats des del 13 de juliol, per fer l'adaptació de la normativa autonòmica, i ens podríem trobar que si no la fem ara per aquesta via el decret llei i de la seva aprovació, ens trobéssim que la tramitació parlamentària –estem al final de la legislatura– no donés temps per poder aprovar adequadament, en aquests sis mesos, la norma corresponent; de manera que ens podríem trobar en un

període d'una interinitat negativa perquè s'aplicaria supletòriament, com deia, la normativa que no seria fruit de la decisió del Govern de Catalunya i d'aquest Parlament, si considera oportú convalidar. Com dic, es tracta d'una adaptació important, tant la que en fa la norma bàsica espanyola, com la que ara fem nosaltres amb el nostre decret llei, i dóna lloc a una arquitectura del nostre sistema de caixes que jo crec que millora clarament.

És una modificació important i voldria destacar-ne els seus continguts bàsics fonamentals. El primer, i possiblement el més important, és que el conjunt, el nou complex que ara tindrem amb la llei bàsica espanyola, o les modificacions de la LORCA, més els canvis que introduïm nosaltres, la nostra normativa, permeten disposar de noves formes d'exercici de l'activitat financera per a les caixes d'estalvi, la qual cosa és absolutament necessària. Ho és perquè les doten de més flexibilitat i ho és perquè permeten fer front a un problema que havia esdevingut, que està esdevenint en aquests moments, moments de crisi encara, un problema seriós de fer front a les necessitats de capitalització i de complir els coeficients de garantia i de solvència d'aquestes entitats. Aquestes entitats, com vostès saben, no són societats per accions, de manera que no tenen el procediment que tenen els bancs, les entitats mercantils normals, que és acudir al mercat de capitals, fer una ampliació de capital, que el subscriguin, i poder tenir així més capital, més recursos propis. De manera que fer fer-ho fins ara han hagut d'acudir necessàriament als seus propis beneficis. Mentre les coses anaven bé, aquest era un sistema que funcionava, hi havia beneficis suficients, part dels beneficis anava a l'obra social, part a reserves i amb aquestes reserves es podien anar recapitalitzant aquestes caixes.

En el moment en què les coses deixen d'anar bé, moments de crisi, de dificultats, evidentment, aquestes entitats es troben amb un problema seriós per poder fer front a les necessitats de recursos propis, i per això era absolutament necessari arbitrar noves fórmules per poder-ho fer. De manera que jo no puc més que definir com un encert que la normativa estatal bàsica obri aquesta via i ara, evidentment, nosaltres tractem d'encertar també amb les adaptacions concretes que fem a la nostra normativa.

Aquestes noves formes d'exercici de l'activitat financera, evidentment, a part de la via tradicional les caixes d'estalvi segueixen existint, el que fem és reforçar-les, és assegurar-ne la pervivència fent reformes, són bàsicament quatre. La primera la fórmula que preveu l'exercici indirecte de l'activitat de les caixes a través de la participació majoritària d'una caixa en una entitat bancària; si la caixa esdevé accionista majoritari d'un banc bolca la seva activitat en aquest banc en el qual participa. Això no modifica la naturalesa del banc per res, naturalment, és un banc al qual el soci majoritari passa a ser una caixa, però sí que té implicacions, lògicament, sobre l'activitat de la caixa i la forma en què hem de definir com funcionen els òrgans de govern. Aquests òrgans de govern estan previstos d'una manera molt clara a partir d'una activitat, que és la que es fa ara, si ara aquesta activitat es pot fer d'una

manera diferent cal tenir-ho en compte. I això ens afecta de ple, evidentment, en la nostra normativa en la mesura que tots els aspectes que tenen a veure amb òrgans de govern són competència de la normativa autonòmica.

Segona via, la segona via que de fet ja s'està utilitzant, és la participació de les caixes en el que s'anomenen Sistemes Institucionals de Protecció, els SIP. Això ja està funcionant, de fet, abans que es fes fins i tot el reial decret llei de l'Estat ja hi havia diferents caixes que havien decidit associar-se a través d'aquests SIP. Consisteix que les caixes creant un SIP esdevenen propietàries d'un banc i fan un contracte amb aquest banc al qual deleguen, subroguen, d'alguna manera, l'exercici de l'activitat financera en camps molt crucials de l'activitat de les caixes. Això existia ja, s'estava fent, però era necessari que una norma, com és ara el reial decret llei i les adaptacions que fem nosaltres li donessin la cobertura legal apropiada. Ho reforça, li dóna més potència, no?, encobreix tots els aspectes jurídics que fins ara podien ser aspectes que, naturalment, era absolutament correcte el que s'estava fent, però tenien menys solidesa del que tindran a partir d'ara.

El tercer aspecte, la tercera via que s'obre, de fet també és una via que existia però també es potencia, és la que l'entitat financera, la caixa, emetent quotes participatives pugui reforçar el seu capital. Això existia fins ara, però les quotes participatives fins ara no donaven lloc a drets polítics per als quotapartípcips, la qual cosa era un desincentiu molt poderós, lògicament, perquè hi havia gent que invertia, que tenia possibilitat de tenir quotes participatives, però després no tenia capacitat de decisió en els òrgans de govern corresponents de l'entitat. Naturalment, això feia que fins ara aquesta via que existia s'hagués utilitzat molt poc, aquesta és la realitat. A part d'això hi havia un conjunt de limitacions, aquells que fossin quotapartípcips no podien superar un ix per cent del possible capital, etcètera, cosa que encara limitava més aquesta possibilitat. Aquestes limitacions en aquests moments es flexibilitzen i la caixa tindrà unes possibilitats que no tenia fins ara de recórrer a aquesta possibilitat.

I, finalment, encara dins d'aquest apartat, que és segurament el més important, cal tenir en compte que es preveu que quan una caixa, a l'hora de fer l'exercici de la seva activitat financera d'una manera indirecta esdevingués accionista en menys del 50 per cent, aleshores transformés la seva naturalesa i passés de ser una entitat financera a ser una fundació, de manera que es garantís que podria seguir tenint l'obra social, etcètera, però ja no l'activitat financera que en aquest cas la faria directament l'entitat bancària de la qual aquesta caixa fos accionista.

És una part molt important aquest conjunt, segurament el punt més important, que ens afecta de ple, perquè estem parlant de canviar la naturalesa d'algunes entitats, la naturalesa per reforçar la seva funció originària, la més important, i, naturalment, en la mesura que això pugui tenir conseqüències sobre els estatuts, la Generalitat, que és qui els autoritza, qui els aprova, ha de poder-ho preveure en la seva normativa.

En segon lloc, el segon aspecte important són les implicacions en els òrgans de govern de les entitats. Hem dit que aquestes vies permeten fer l'activitat financera d'un conjunt de formes que fins ara no era factible. Bé, això, naturalment, té conseqüències sobre els òrgans de govern, la més clara, probablement la més evident, és aquella que es desprèn de quan l'entitat, quan la caixa fa la seva activitat a través de l'exercici indirecte a través d'un banc, en aquest cas la caixa bolca la seva activitat en aquest banc, esdevé soci majoritari, més del 50 per cent, i a l'hora de tenir en compte, a l'hora de determinar la composició dels òrgans de govern de la caixa, no del banc, que segueix sent un banc a tots els efectes, no?, però a la caixa sí que hi ha alguna cosa que ha canviat: abans feia la seva activitat financera a través de les seves oficines, de les de la caixa, i ara les fan a través de les del banc. A l'hora de decidir com es determinen els òrgans de govern d'aquesta caixa es farà tenint en compte l'exercici d'aquesta activitat a través del banc. És a dir, a efectes de calcular la representació d'impositors, per exemple, o d'empleats, seran considerats com a tal també els del banc del qual la caixa sigui soci majoritari. De manera que, naturalment, aquí hi ha una implicació molt clara. També hi ha una implicació important, evidentment, quan entrem en el terreny dels quotapartípcips. He dit abans que ara hi ha un canvi molt important respecte del que hi havia fins ara, que és que els quotapartípcips tenen representació política. Per tant, s'ha de determinar de quina manera es farà efectiva aquesta representació política, no?, aquesta representació de drets polítics en els òrgans de govern dels quotapartípcips.

I, finalment, és important també que la nova normativa el que preveu és una disminució del 50 o al 40 per cent dels representants d'administracions públiques. Fins ara podia arribar al 50 per cent, ara com a màxim seria el 40 per cent per evitar la politització excessiva, que en alguns casos s'havia produït, no, per cert, a Catalunya, en els òrgans de govern de caixes d'estalvi. Naturalment, això modifica totes les altres representacions, i així ho fem nosaltres en el decret llei. De manera que la representació d'ajuntaments, que fins ara es preveia una forquilla de quinze a vint-i-cinc passa a ser de deu a trenta; les entitats, de vint-i-cinc a trenta cinc, es manté; els impositors, que fins ara era de trenta a quaranta passa a ser de quaranta a cinquanta, i els empleats es manté de cinc a quinze, com era fins ara.

Tercer aspecte important quant a continguts, naturalment, les facultats de la Generalitat en tot el que correspon a les autoritzacions per poder donar lloc a totes aquestes modificacions que hem de fer. És a dir, quan una entitat, quan una caixa vulgui acollir-se a qualsevol d'aquestes vies per tal de realitzar la seva activitat indirectament a través d'un banc o bé constituir un SIP, o bé qualsevol de les altres que hem dit, evidentment, això implica una modificació d'estatus, unes modificacions d'estatus que han de ser aprovades per la Generalitat. De manera que la Generalitat té la capacitat d'autorització de qualsevol d'aquestes modificacions, tant de qualsevol d'aquests canvis que suposarien des del punt de vista corporatiu a les entitats de les quals estem parlant.

I, finalment un últim aspecte, jo crec especialment important, és el que significa una millora en el terreny de la professionalització dels membres dels òrgans de govern i de gestió de les entitats. Això es tradueix en un conjunt de disposicions: la primera, la prohibició que els càrrecs polítics electes i els alts càrrecs de les administracions públiques formin part d'aquests òrgans de govern; en segon lloc, l'increment de les exigències de qualificació d'aquests membres d'òrgans de govern; en tercer lloc, la possibilitat que siguin càrrecs retribuïts adequadament, és a dir, buscar persones, professionals, amb la idoneïtat corresponent i que puguin dedicar el temps necessari a l'exercici d'una activitat tan important com és la de vetllar per l'administració, pel govern, de les caixes d'estalvi. Aquests són els aspectes fonamentals, jo penso que poden veure, senyores i senyors diputats, fins a quin punt estem parlant d'un canvi important, d'un canvi de fons, no?, que des de Catalunya havíem estat propugnant i que finalment ha tingut la traducció que ha de tenir en la normativa bàsica estatal i que nosaltres, lògicament, hem de desenvolupar, jo crec que, a més, d'una manera significativa, rellevant, no es tracta d'un desenvolupament només de detall, a la nostra normativa.

Voldria acabar assenyalant dos aspectes: el primer, la mateixa norma preveu un règim transitori, a partir d'ara les entitats disposaran de tres mesos per a l'adaptació dels seus estatuts, concretament de tres mesos des de l'entrada en vigor del decret llei i per tal que aquestes tres mesos puguin ser operatius, si no ens haguéssim menjat el mes d'agost es preveu que l'entrada en vigor sigui l'1 de setembre. De manera que les entitats podran fer durant aquests tres mesos les adaptacions precises en els seus estatuts, que després hauran de ser autoritzats, aprovats, naturalment, per la Generalitat, i després això donarà lloc, en un període de temps determinat també, a les modificacions corresponents dels òrgans de govern. Hi ha un període de dos mesos perquè es puguin fer, encara que els membres dels òrgans de govern el mandat dels quals s'acaba en el període previst, evidentment, segueixen tenint el període previst en la situació actual. Crec que això és important perquè sapiguem que ara, amb aquest decret, iniciem un procés que tindrà el seu desenvolupament, lògicament, amb les adaptacions estatutàries precises que faran les mateixes entitats d'acord amb el seu grau d'autonomia.

I l'últim aspecte que voldria destacar és que jo crec que el que fan aquest conjunt de normes, l'estatal i la nostra, és, en definitiva, consolidar un model català de caixes. A nosaltres no ens pertoca donar lliçons ni anar traient pit quan es fan canvis que demostren que el nostre és el bon camí, ni ho fem, ni ho hem de fer, però quan succeeix val la pena que ens sentim legítimament satisfets de la feina que hem fet en aquest país en aquest terreny, que l'hem fet fins ara per consens, jo penso que és bo que sigui així, m'agradaria saber que continuarà sent així, però, en definitiva, el que fa ara la norma estatal és dir «efectivament, calen caixes més autònomes, més independents, menys polititzades en els seus òrgans de govern», que és el que hem fet a Catalunya. I per això jo crec que podem dir amb aquestes normes, perquè finalment per això ho fem, no?, tindrem entitats encara

més potents i més sòlides i podrem dir el dia de demà, bé, vam passar una crisi econòmica, una crisi financera, però em vam sortir reforçats, aquesta vegada sí.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Ara el torn de posicionament dels grups, i té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, aquest és un decret llei, és una norma que se'ns planteja una mica de manera com a inevitable, s'ha de fer, toca fer-la, és d'aquelles que podríem dir realment que sí que sí, que, efectivament, toca fer-la. Voldríem, de totes maneres, poder fer alguns comentaris davant d'aquesta inevitabilitat. La primera és que en la mateixa exposició de motius del decret llei es fa evident una cosa que convé ressaltar i no enganyar-nos, no?, la mateixa exposició de motius, senyor conseller, diu que aquest decret llei neix i apareix per la necessitat d'adaptar-se al reial decret de l'Estat, al reial decret del juliol del 2010. Això sol ja és en si mateix una mostra que en el fons estem articulant o estem acceptant un punt d'invasió de competències. És la necessitat d'adaptar una norma catalana, la llei catalana al reial decret de l'Estat, un reial decret que en aquell moment, com a conseqüència d'un pacte entre el Partit Socialista i el Partit Popular, també per tràmits d'urgència i per necessitats urgents del mateix sistema financer espanyol, també es va articular com a bastant com inevitable. Però no podem deixar de passar l'ocasió de dir que aquest reial decret llei de l'Estat és el que ens marca la línia i la mateixa exposició de motius diu que «ens hi adaptem.» Quan un s'hi adapta vol dir que, per entendre'ns, s'hi sotmet, no?

El segon comentari que volíem fer és que aquest decret llei que empenyem, senyor conseller, i que tindrà el vot favorable de Convergència i Unió en la seva convalidació és també per la urgència que requereix la fragilitat en què ha entrat el sistema de caixes. Aquesta «fragilitat», i ho dic entre cometes, sobre la qual ja s'està actuant des de diferents fronts, però, també obliga i, per tant, encara en queden en aquest sentit més justificades la urgència i la forma amb què es tramita aquest decret llei.

Un tercer comentari –que creiem que és important fer-lo i que probablement, doncs, pot sonar a retret i ja ho reconec–..., però crec que serem conscients, senyor conseller, que aquest decret llei –aquest i el reial decret del juliol del 2010– ens aboca a un abans i a un després del sistema de caixes; clarament ens aboca a un abans i a un després i a una transformació profunda dels sistema de caixes d'estalvi, i reconeixem –que crec que ho hem de poder fer– que s'ha fet amb molt poc debat i amb molt poca transparència; hi ha hagut molt poca informació, inclús amb relació a un canvi profund d'aquest model. Liquidem, per entendre'ns,

una història de caixes a Catalunya, un sistema que ha donat molt bons fruits, que també ha generat alguns problemes, però el líquidem i entrem, per entendre'ns, en un després sense haver debatut profundament, sense haver buscat fins i tot, doncs, les responsabilitats que hi puguin haver hagut, no?, tant a les mateixes entitats com fora d'elles, en les institucions que les configuren, o fins i tot les responsabilitats polítiques. Perquè certament el tret de sortida del reial decret de l'Estat es genera –i vostè ho sap millor que jo– arran d'una conversa entre el principal responsable del Partit Socialista Obrer Espanyol i el principal responsable del Partit Popular i, poc o molt, de vostès. És a dir, vostès també en tenen, en aquest sentit, una responsabilitat política.

Senyor conseller, de tot això nosaltres, des de Convergència i Unió, en som conscients, en som molt conscients. La urgència, per tant, aquí sí, eh? Ho dic perquè estàvem parlant d'un decret llei fa una estoneta. Aquí sí que està justificada i tenen raó, senyor conseller: la urgència està justificada. I probablement, malgrat que hi ha hagut poc debat i un cert obscurantisme, el procediment també és l'adequat, el decret llei també és el procediment adequat. Però siguem conscients que passem pàgina del model de caixes actual, tant en nombre, una mica com en naturalesa, sobretot pel procés de mercantilització, especialment pel procés de quotes participatives que s'estableix i que es desenvoluparà en el conjunt de les caixes catalanes.

Però siguem conscients que tot això ho fem com a reacció. No hem estat proactius. Convindria en algun moment i en algun fòrum poder saber fins a quin punt la tutela de la qual la Generalitat és competent, la tutela de les caixes i el control que ha d'efectuar el Govern de Catalunya o bé no va detectar o bé no en va saber prou o bé no va poder detectar la fragilitat a la qual s'abocava el sistema de caixes, eh?, per haver actuat en aquest sentit no a reacció, sinó proactivament i anticipadament. I ara certament el que ens passa és que el canvi de model, senyor conseller, en gran part, ens el dirigeixen –ens el dirigeixen.

Vostè ha fet aquí una aferrissada defensa de les competències que s'intenten preservar amb aquest decret llei. Vostè sap que Convergència i Unió, amb l'abstenció que va fer al reial decret llei de juliol del 2010 a les Corts espanyoles, buscava precisament això, eh?, que no es produís una invasió de competències i que no es dirigís el model, com poc o molt s'ha acabat dirigint, des d'aquest pacte polític que es va fer per part del Partit Popular i del Partit Socialista, del qual vostè forma part. De totes maneres, aquest decret llei preserva..., intenta preservar algunes competències, realment les competències, doncs, que ens marca el nou Estatut. Siguem conscients, per això, que ho fem amb un punt de joc teatral, eh?, perquè el marc –i ho diu el mateix decret llei que vostè ens suggereix a convalidar–, l'exposició de motius ja emplaça a adaptar-se al reial decret espanyol.

Però és important que existeixi per part de la Generalitat l'aprovació sempre que una caixa pretengui..., o passi a operar com una entitat financera; això és important. És important que hi hagi l'aprovació també per part de

la Generalitat en aquelles caixes o caixes individuals que s'integrin en un sistema institucional de protecció, en un SIP. És important el rol de la Generalitat de Catalunya en regular tot el procés d'aparició de les quotes participatives. Tot això és important i creiem que amb aquest decret llei, en part, es preserva.

Convé mencionar –i vostè ho ha dit i no és la primera vegada que li ho sentim– que a Catalunya el joc de la representació pública no ha caigut en general en una pràctica sectària ni de politització de les entitats financeres; això ha estat així a Catalunya. Tot i així, també el decret llei ens emplaça a aquest joc –a què probablement ens aboca el reial decret espanyol–, que la participació pública mai sigui superior al 40 per cent. Probablement això ho fem més amb la temença del que ha passat d'excés de politització en altres parts de l'Estat –en altres parts de l'Estat i amb entitats financeres i amb governs autonòmics, amb governs de diferents comunitats autònomes dirigits per colors polítics ja sigui del Partit Popular o del Partit Socialista. Aquí això no ha passat –vostè ho ha mencionat– excepte, probablement, un cas molt concret. Seria important que, d'això, ens en sentíssim orgullosos. Ho adaptem perquè ho marca el reial decret, però sentim-nos-en orgullosos: això a Catalunya no ha passat, no va passar ni amb Convergència i Unió ni ha passat amb vostè.

En aquest sentit, per tant, preservem les competències. No ens enganyem, però: el canvi de model que políticament vostès van gestionar a Madrid és al qual el decret llei ha d'adaptar-se –«vostès», vull dir el Partit Socialista i el Partit Popular.

Sàpiga, senyor conseller, que des de Convergència i Unió nosaltres treballarem perquè es preservin aquestes competències, perquè s'articuli –també ho ha dit vostè al final de la seva intervenció– un sistema de finançament fort en el si de les caixes, que tinguin musculatura financera, que recuperin part del prestigi que ara algú els qüestiona; perquè es treballi de les entitats financeres, caixes d'estalvi, amb més professionalitat; perquè es preservin les corporacions industrials d'aquelles entitats, d'aquelles caixes d'estalvi que desitgin continuar operant amb corporacions o sobre corporacions industrials, perquè és una forma directíssima de servir l'economia del país; perquè es preservin les seues socials, perquè es preservin els seus objectius socials, perquè es preservi el seu arrelament al país. En aquest sentit, sàpiga que des de Convergència i Unió exercirem la tutela sobre les caixes d'estalvi, ja sigui operant com a caixes d'estalvi, operant a través de SIP o operant com a entitats bancàries, perquè executin la seva activitat creditícia en bé de l'economia catalana i en bé de les famílies de Catalunya.

Jo repeteixo que nosaltres creiem que el procediment és l'adequat: un decret llei –poc debatut, poc transparent però l'adequat. La urgència ho justifica. I, per tant, convalidarem des de Convergència i Unió el decret llei que vostès ens suggereixen convalidar.

No sense afegir un darrer comentari, conseller Castells, honorable conseller Castells, amb el benentès que, bé, no tinc la boleta màgica i no depèn de mi saber-ho, però podria ser que aquesta fos la seva darrera intervenció

parlamentària –podria ser–; per les informacions que hem conegut de vostè, que vostè ha fet públiques, podria ser. I, en aquest sentit, deixi'm que li digui que vostè és un home de debat fort, eh?, de debat valent. No hem deixat de debatre fortament, eh?, vostè defensant les seves idees, nosaltres, des de Convergència i Unió, defensant les nostres. Som del parer, per això, i estem convençuts que, estigui on estigui o faci el que faci, en el terreny per exemple de les caixes d'estalvi el trobarem a vostè, i a nosaltres ens hi trobarà, i vostè ho sap, defensant aquest model català de caixes.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Prenc la paraula per expressar breument la posició favorable del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a la convalidació del decret llei que ens ha presentat avui el Govern, però la brevetat no ha d'interpretar-se, en cap cas, com una manca d'importància, perquè per nosaltres, efectivament, la modificació de la Llei de caixes de Catalunya és un tema important i ho és molt.

En primer lloc, el nostre vot serà favorable perquè efectivament, davant d'una crisi econòmica i financera com la que hem viscut, és perfectament lògic i a més a més legítim que el Govern central reguli, intenti canviar les caixes. I si nosaltres no estiguéssim fent avui la modificació de la Llei de caixes catalana el que no estariem fent és exercir les nostres competències, que, com vostès saben, són exclusives en aquesta matèria. No fer aquesta modificació, per tant, seria no fer ús de..., defensar fins al final el que interessa a Catalunya i, a més a més, seria una irresponsabilitat que no beneficiaria ningú o, jo diria més, directament perjudicaria les nostres caixes i molts dels ciutadans que en som usuaris. I, per tant, com vostès entendran, el nostre grup no s'apunta en cap moment a aquesta irresponsabilitat.

En segon lloc, el nostre vot també és un vot favorable perquè valorem positivament aquesta modificació. Jo crec que això es veu clarament si fem un balanç entre el que s'elimina i el que s'incorpora al text refós de la Llei de caixes de Catalunya. El conseller ho ha explicat molt bé, a mi no m'agradaria repetir-me, però, només per resumir, estem donant a les caixes més flexibilitat per exercir les seves activitats financeres, estem facilitant el reforçament dels recursos propis d'aquestes entitats i estem professionalitzant i, per tant, despolititzant els membres dels òrgans d'administració i de gestió d'aquestes entitats; per tant, estem permetent millorar la capitalització, la gestió i, per tant, la solvència de les caixes de Catalunya.

Nosaltres entenem que aquesta modificació, que és una modificació de fons, no és un abans i després que acaba amb un model de caixes català, sinó que

justament l'enforteix, perquè davant d'una crisi com la que hem viscut no fer reformes sí que acabaria amb el model de caixes. Fem reformes per preservar el nostre model de caixes i, com ha dit el conseller, en una línia que consolida el que ha estat..., i del qual tots, amb un consens molt ampli ens hem sentit orgullosos, que és el model català de caixes.

Per tots aquests motius, hi insisteixo, el nostre grup votarà favorablement a la convalidació d'aquest decret llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, conseller, ja s'ha dit: ens trobem davant de la convalidació d'un decret llei d'adequació a Catalunya de la recentment modificada al Congrés dels Diputats legislació de caixes; una modificació de la llei estatal a la qual Esquerra Republicana al Congrés vam votar en contra, no ens vam inhibir, vam ser molt clars a l'hora de denunciar el que des del nostre punt de vista implicaria o acabaria implicant aquesta nova legislació espanyola de caixes, que per Esquerra Republicana no és altra cosa que la privatització en mans dels bancs, la centralització a favor de l'Estat i l'amenaça al que és la funció social i l'equilibri territorial de les caixes, que en aquesta mateixa sessió de la Diputació Permanent ha estat qualificada reiteradament com a model d'èxit català.

Des del punt de vista d'Esquerra, la intenció real dels canvis a la llei estatal, que són canvis importants, com deia el conseller, no és establir les reformes necessàries per augmentar la solidesa i les garanties del model de caixes en un moment de crisi econòmica com ens trobem, ni precisament facilitar la fluïdesa del crèdit a les famílies i empreses, que és, ho reitero, el que en tot cas hauria tocat de fer, sinó que, des del nostre punt de vista, la nova legislació estatal respon a tres propòsits gens dissimulats que de cap de les maneres podem compartir Esquerra Republicana, que són establir les vies per privatitzar un segment del negoci financer, recentralitzar a l'Estat les facultats, les competències sensibles i de passada allunyar les caixes de la resta d'administracions territorials, locals de les comunitats, i finalment facilitar els processos d'ajustament de la plantilla en un context que s'ha anomenat «reestructuració del sector».

Nosaltres ho vam denunciar al Congrés dels Diputats en el debat i votació i vam denunciar que la conseqüència de tot plegat acabaria sent, lamentablement, que es minimitzés la funció social, que s'anul·lés l'arrelament territorial, que des del nostre punt de vista són les dues característiques que van donar l'origen i que estan a la naturalesa de les nostres caixes.

Però avui debatem la convalidació d'aquest decret llei de modificació del text refós de la Llei de caixes de

Catalunya perquè, com va dir Joan Fuster: «La política» –i també la financera– «o la fas o te la fan.» I, per tant, es tracta d'evitar un buit legislatiu a Catalunya, en aplicació de la llei estatal, per intentar blindar..., perquè això del blindatge de les competències, després de la sentència del Tribunal Constitucional, doncs, ha quedat com ha quedat. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres sí que veiem que la sentència del Tribunal Constitucional, en una de les seves múltiples perles jurídiques que crec que passaran als annals del dret constitucional de l'Estat espanyol, interpreta que, malgrat que ens dóna competència exclusiva l'Estatut en la regulació de caixes i en els òrgans rectors, l'Estat podrà legislar sobre caixes amb competències plenes. Per tant, en què quedarien aquestes competències exclusives? De manera que el que hem de fer i ràpid, dins del termini, és legislar per preservar al màxim les nostres competències i el nostre model de caixes, com deia el conseller.

Nosaltres hem treballat amb el Govern per blindar clarament la competència que té la Generalitat d'autoritzar els canvis a què feia referència el conseller en els estatuts, especialment la participació en els SIP i l'exercici indirecte com a entitat mitjançant una entitat bancària. El nostre grup parlamentari també considera positiu que amb l'adaptació del decret llei hem preservat l'exclusivitat de la Generalitat a l'hora d'autoritzar aquests canvis en els estatuts i hem evitat així que s'hagin de comunicar al Banc d'Espanya o al ministeri, com es proposava.

Entenem que el decret llei que el Govern, doncs, ha adaptat per la via d'urgència i que avui convalidarem, tal com s'està veient, estableix noves formes d'exercici de l'activitat financera de les caixes. Això dóna més flexibilitat a les entitats per ajudar a mantenir el nivell adequat de solvència i desenvolupament correcte de l'activitat financera.

Les mesures que ja s'han destacat per millorar la professionalització dels òrgans de gestió de les caixes d'estalvis..., ens sembla especialment important de posar en valor el fet que no hi figuri que els presidents de les caixes siguin professionals, com diu el text espanyol, ja que això és un tret característic del nostre model, i el contrari, doncs, és el model bancari, i en el decret que avui convalidarem no s'incorpora el 10 per cent que reserva el decret de l'Estat a entitats representatives d'interessos col·lectius.

Per tot això, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donarem suport a la convalidació del decret llei perquè l'ajornament de l'entrada en vigor de les especificitats necessàries en polítiques de caixes a Catalunya, un cop perpetrades, doncs, les modificacions a la Llei de caixes espanyola, empitjoraria l'afectació d'aquesta llei en el nostre model propi de caixes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, senyores i senyors diputats... El Govern de la Generalitat ens ha presentat en aquesta diputació permanent el decret llei que va adoptar el passat 3 d'agost amb relació a la modificació de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya. Una modificació de la legislació catalana necessària per adequar-la als canvis en el règim jurídic de les caixes d'estalvis que el Govern de l'Estat ha promogut i als quals el Congrés dels Diputats ha donat el seu vistiplau.

Per tant, el que avui estem fent no és res més que donar compliment al mandat contingut al reial decret llei i adaptar la nostra regulació de caixes d'estalvis a la normativa estatal. Contràriament al que ens té acostumats el Govern de la Generalitat, en aquesta ocasió la celeritat ha estat màxima, cosa que el nostre grup agraeix, ja que el tema de què tracta requereix la màxima prioritat del Govern, tenint en compte el període en què ens trobem i ateses les importants conseqüències que té sobre el nostre sistema financer. Concretament, aquest, el sistema financer internacional, ha estat un dels molts responsables d'una de les pitjors crisis econòmiques dels últims anys.

Des del començament d'aquesta crisi econòmica i financera, la manca de crèdit ha estat un fet generalitzat. El món financer i la restricció del crèdit han estat els responsables, juntament amb altres factors, de la destrucció del nostre teixit productiu, del tancament de moltes petites i mitjanes empreses, de milers d'autònoms que han hagut d'abandonar la seva activitat, la pèrdua de centenars de milers de llocs de treball, etcètera. Un problema, aquest, el de la manca de crèdit, que ha fet que des de fa més d'un any i mig la taxa de creixement de crèdits per a famílies i empreses sigui negativa. És a dir, dit en altres paraules, no arriben els crèdits necessaris per invertir, per poder tenir oberts els seus negocis i per consumir per a les famílies i per als autònoms o empreses.

Però, per què no arriba el crèdit a les famílies, autònoms i empreses? Aquesta és una qüestió força important, que caldrà un bon i interessant debat. La manca de crèdit ve produïda, d'una banda, perquè tots els fons disponibles de l'economia espanyola s'han destinat al deute públic que s'ha emès per pagar l'elevat endeutament al qual ens ha conduït el Govern del senyor Zapatero i també el del senyor Montilla; i, d'una altra banda, perquè el sistema financer espanyol, a part dels problemes propis del sistema financer internacional, pateix dos greus problemes particulars: el deute i la manca de liquiditat. I com a part important del nostre sistema financer, les caixes d'estalvis també han patit aquests greus problemes.

Senyor conseller, les caixes d'estalvi compleixen una funció essencial dins el sistema financer espanyol i, també s'ha de dir, dins el nostre entramat social i de benestar. A Catalunya ho sabem molt bé, i mostra d'això és l'elevat nombre de caixes d'estalvi que tenen seu a la nostra comunitat autònoma. És per aquest motiu que entenem que treballar per a la millora del sistema financer espanyol i en concret per a la millora

de l'estat de les caixes d'estalvi ha de ser una prioritat dels governs i de tots els responsables polítics.

Tot i que, com he mencionat anteriorment, el nostre sistema financer pateix importants problemes, la seva solvència ha quedat més que acreditada en els recents test d'estrès. Això no vol dir que hàgim d'estar completament tranquils, ja que hi han hagut casos que han ocasionat un important debat entorn de la gestió de les caixes d'estalvi del nostre país.

Algunes caixes d'estalvi espanyoles s'han vist en els últims mesos immerses en casos d'intervenció per part del Banc d'Espanya. Més a prop de casa nostra, la complicada situació que estan patint algunes caixes d'estalvi catalanes les ha obligat a fusionar-se per tal de sumar esforços davant la crisi. I és en aquest context en què el Govern de l'Estat, amb el suport del Partit Popular, va aprovar el passat juliol un conjunt de mesures amb l'objectiu de millorar la situació financera de les caixes d'estalvi, així com introduir criteris per professionalitzar la gestió d'aquestes entitats. Mesures com la de capitalitzar les caixes d'estalvi, és a dir, captar més capital, més actius, així com millorar la gestió d'aquelles entitats fonamentals del sistema financer espanyol, són algunes d'aquestes propostes.

L'experiència ha demostrat que les caixes d'estalvi necessiten una major professionalització dels seus òrgans de govern, reduir el pes de les administracions públiques, tot garantint una adequada i justa representació de tots els sectors presents en les caixes d'estalvi.

Les modificacions aprovades pel Congrés dels Diputats van encaminades en aquest sentit, i el decret llei del Govern català que avui se sotmet a votació segueix la mateixa filosofia. La legislació catalana sobre caixes d'estalvi és molt més recent que la normativa estatal, cosa que ha fet que el nostre ordenament jurídic hagi estat exemple a seguir pel Govern de l'Estat a l'hora de modificar la Llei de caixes estatal. Però les novetats que s'han introduït representen un gran avenç i modernització a les caixes catalanes i espanyoles.

El decret llei estatal no va comptar en aquell moment amb el suport de molts dels grups parlamentaris; i entre ells vull recordar Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana hi van votar en contra. La por a la privatització de les caixes d'estalvi i una suposada recentralització són alguns dels motius. I permetin-me dir-los: res més lluny de la realitat.

L'entrada de capital privat a les caixes d'estalvi no suposa una privatització; permetre que les caixes d'estalvi desenvolupin activitats financeres a través d'una tercera entitat no és una privatització, sinó lluitar contra la manca de liquiditat dels seus balanços, i la reducció de les administracions públiques en els òrgans de govern de les caixes es fa en ares de la professionalització de la gestió de les citades entitats.

El problema no és la privatització de les caixes d'estalvi o si els governs autonòmics tenen un major o menor pes dins de les estructures de les caixes; el problema de les caixes d'estalvi a Espanya es diu falta d'actius. El decret llei que ens presenta el Govern català entenem que és

un bon text. I ho és en tant que segueix les previsions de modificacions, i aquestes modificacions legislatives obren enormes possibilitats a un sector financer que tenia una altra manera de ser vist en els mercats nacionals i internacionals. Aquest decret llei permetrà desenvolupar un nou tipus d'economia financera en el nostre país.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, en coherència amb el que va exposar al Congrés dels Diputats i fruit del pacte polític assolit en la reforma de la Llei de caixes amb el Partit Socialista i el Partit Popular, amb mirades únicament i exclusivament a l'interès general, votarà a favor del control d'aquest decret llei.

Però no voldria acabar la meua intervenció, senyor conseller, sense fer una petita consideració sobre un aspecte, per a nosaltres important, del decret que avui se sotmet a control. El text del decret català atribueix al Govern de la Generalitat la facultat d'aprovar la participació d'una caixa d'estalvi en un sistema institucional de protecció, el traspass del negoci financer a un banc.

Aquest decret no s'ha elaborat perquè els governs autonòmics puguin intervenir o fins i tot controlar les decisions que prenguin els òrgans de govern de les caixes d'estalvi. La despolització en la gestió en la gestió de les caixes d'estalvi és un dels objectius de les reformes legals adoptades i a les quals el nostre partit ha donat suport per responsabilitat. No volem que aquest decret llei que ens presenta el Govern català serveixi per convertir les caixes d'estalvi en un instrument més del Govern, no volem que aquest decret llei sigui utilitzat pel Govern de la Generalitat per vetar els possibles processos que impulsin les caixes d'estalvi catalanes.

El nostre recolzament a aquest decret llei no va en aquest sentit. Nosaltres recolzem el decret llei que ens presenten perquè entenem que en aquest moment és necessari que les caixes d'estalvi, d'acord amb la seva funció, millorin la seva capacitat financera davant les complicades situacions que puguin patir, així com professionalitzar la gestió. Treballar per trobar solucions a la crisi que pateix l'economia i el nostre sistema financer, com vostè molt bé sap, senyor conseller, ha estat una de les nostres prioritats durant aquesta legislatura, i continuarà sent en els propers mesos aquest mateix criteri. I és per això que adoptem aquesta decisió plena de coherència i responsabilitat votant-hi a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller... Per anunciar el vot favorable del meu grup a la convalidació d'aquest decret llei, que és conseqüència de l'aprovació en el

seu moment del Reial decret llei de l'Estat 11/2010, de 9 de juliol, sobre òrgans de govern i altres aspectes del règim jurídic de les caixes d'estalvi.

En el debat sobre la convalidació d'aquell decret llei al Congrés dels Diputats, el diputat Joan Herrera, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, va expressar la nostra oposició a aquella regulació. Una oposició basada en tres aspectes, en tres motius: primer, per considerar que restringeix les capacitats de la Generalitat en aquesta matèria en què la Generalitat té competència exclusiva; en segon lloc, perquè ens preocupa –ens preocupa– que pugui obrir les portes a un procés de possible privatització o bancarització de les caixes, més preocupació encara pel fet que el Govern central ha hagut d'aportar recursos públics al sanejament d'aquestes mateixes caixes; i un tercer motiu, perquè es va tirar endavant sense el consens dels sindicats i en el marc d'una política econòmica que nosaltres no compartim i que ha originat la convocatòria d'una vaga general el proper 29 de setembre.

El govern del PSOE va preferir buscar l'acord del PP i l'abstenció de Convergència i Unió abans que l'acord amb els grups d'esquerres. La veritat és que l'entusiasme de la senyora Montserrat en la defensa del decret llei estatal encara ens ha fet augmentar la preocupació.

A Catalunya, el decret llei que ha aprovat el Govern de la Generalitat modifica la Llei catalana de caixes de forma obligada, tal com exposa l'informe dels serveis jurídics de la Generalitat. És a dir, el decret estatal obliga a reformar la nostra legislació en un sentit determinat.

Hi ha un altre factor que ens porta a convalidar el decret: la necessitat d'evitar dubtes o buits legals per un sector molt sensible per a l'activitat econòmica del país. L'Estat dóna sis mesos, ha explicat, a les comunitats autònomes, per adaptar la seva legislació, i un total de vuit mesos, tres a partir del decret de la Generalitat, a les caixes per adaptar-se. I cal sobretot exercir les competències de la Generalitat, perquè, si no, s'aplicaria directament la normativa estatal.

La proximitat de les eleccions aconsella, doncs, no deixar les caixes en una situació d'indefinició durant els propers mesos ni a la Generalitat sense exercir les seves competències.

Al contrari del que pensa el PP, considerem precisament positiu que s'atorgui al Govern de la Generalitat la tutela sobre els aspectes més rellevants, com la integració en un sistema institucional de protecció o l'exercici indirecte a través d'una entitat bancària, o les modificacions dels estatuts de les caixes. També valorem positivament l'increment de requisits exigits als membres dels òrgans de govern d'aquestes mateixes caixes.

El meu grup continuarà plantejant al Congrés dels Diputats la necessitat de mantenir la naturalesa jurídica de les caixes, evitar la possibilitat que es transformin en bancs i garantir l'obra social i el repartiment de beneficis amb finalitats socials. I a Catalunya vetllarem

perquè l'exercici de les facultats de què disposa el Govern de la Generalitat vagi també en aquesta línia, en el marc de les competències de què disposa.

Però, en la mesura que hem fet referència –hi ha fet referència el senyor Oriol Pujol– a la possible invasió de competències del reial decret llei espanyol, sí que voldria, atenent les seves reflexions que ha fet avui aquí, recordar una part de la intervenció del portaveu de Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats. Va dir que la posició de Convergència i Unió era crítica amb aquell reial decret llei. «Primero, por la falta de transparencia; segundo, porque creemos que se ha actuado a espaldas del Parlamento y también, lo que es más grave, a espaldas de las comunidades autónomas, y, tercero, porque nosotros entendemos, desde nuestra perspectiva, que hay una invasión considerable de competencias autonómicas, declarando en el contenido implícito de este real decreto muchísimos preceptos básicos que en realidad no lo son.» Quan la conseqüència lògica hauria estat dir: «I, per tant, anunciem el nostre vot negatiu», el senyor Sánchez Llibre va dir que: «Por este motivo nuestro grupo se va a abstener en la votación.» Ens sembla una curiosa manera de defensar les competències de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, el debat que tenim a sobre la taula amb aquesta convalidació, podem parlar d'orgull del nostre sistema català, podem parlar que hem fet una reforma necessària, podem parlar del que vulguem, però la realitat és que estem aquí perquè durant molts anys hi ha hagut un debat ocult o com a mínim privat, podríem dir-ne, de com havien de funcionar les caixes d'estalvi i fins que no ha arribat una situació de crisi econòmica, fins que no ha arribat una situació on Europa ens ha dit a Espanya el que havíem de fer, no s'ha plantejat aquest canvi. Per tant, no ens posem tantes medalles perquè l'únic que hem fet és complir amb una tocada de crostó, podríem dir-ne, per part d'Europa a Espanya. I el senyor Zapatero el que ha fet és immediatament fer una reforma necessària, entre d'altres coses, per rebre els fons que necessitaven moltes d'aquestes caixes per no haver de tancar la barraca.

Per tant, parlem les coses clares, ho dic perquè ens posem les medalles de reformistes i que abordem els debats i no és cert, hem fet aquesta reforma després de molts anys i hem arribat on hem arribat perquè les caixes d'estalvi, i creguin que és un tema que tant el nostre grup com jo personalment doncs coneixem, hem arribat a una situació on no hi ha hagut..., a un carreró sense sortida i hem hagut de plantejar un debat que no havíem volgut plantejar abans.

Es parla d'alguns temes com la politització de les caixes, és cert que a Catalunya la participació és menor

que a d'altres comunitats autònomes, però també hi és. I si hem parlat de despolitització implícitament és perquè n'hi havia, per tant, el nostre sistema també està polititzat. I està polititzat en el moment en què un alcalde o un exalcalde o un ministre és el president d'una caixa, i està polititzat des del moment que la representació dels partits polítics acaben participant a les decisions de govern d'aquestes caixes, sigui per la diputació, sigui per l'ajuntament, sigui per la Generalitat, i això és així, i podem negar l'evidència, però és la realitat.

Per tant, si s'havia de fer una reforma, s'havia de fer d'una forma tranquil·la, serena, analitzant quins problemes tenien les caixes des de fa anys, i la realitat és que no ho hem fet. I si hem arribat on hem arribat en part és perquè no s'havia fet cap reforma i si hem arribat a un nivell de politització molt alt de les caixes d'estalvi d'Espanya és perquè no s'havia de fer cap reforma.

Sentíem la senyora Montserrat parlar de despolitització, qui millor que el Partit Popular per explicar-nos el que passa en algunes comunitats autònomes amb algunes caixes, que hem arribat al punt que ja no només és que el Govern de torn intenti posar les persones a les caixes, sinó dintre del mateix partit i del Govern i es barallen per posar candidats de president d'una caixa. I això, podem negar l'evidència, però els ciutadans ho saben i ho han vist, no?, aquests espectacles.

Per tant, jo crec que el debat de la politització és un dels temes que s'ha d'abordar, les caixes no poden ser instruments polítics, sinó que han de ser en tot cas, una de dues, o una caixa i, per tant, una obra social i una tasca social diferent a la dels bancs, diferenciar-se de la tasca dels bancs, amb els seus pros i contres, o anem a la bancarització i a la privatització, però fer les dues coses a l'hora és molt complicat.

I, per tant, el debat que des de la Unió Europea ja ens havien plantejat, saben vostès perfectament i el conseller ho sap que és un debat que la Unió Europea, doncs, la *rara avis* que són les caixes d'estalvi espanyoles s'ha plantejat moltes vegades, s'ha posat en qüestió si hi ha competència lleial o deslleial amb la banca, aquest debat hi és i hi ha estat molts anys a la Unió Europea. Per tant, el debat que havíem de plantejar des de l'Estat era si havíem de reformar el sistema i cap a on anàvem, si cap a un sistema de tornar a les agències de l'obra social de les caixes i, per tant, renunciant a part del que representa ser un banc, o si hem d'anar cap a un sistema de no sortida de dir: «Senyors, o ens tornem un banc o no tenim sentit avui dia a la Unió Europea.» I aquest és el debat que dins del món de les caixes saben perfectament que és el debat de fons que s'ha produït.

Com hem arribat a aquesta situació? Ja ho hem dit, per circumstàncies, per necessitat, perquè no teníem un altre remei. I després l'altre plantejament és: i què hem fet amb aquest decret que ha fet l'Estat i què fem avui aquí? Doncs des del nostre punt de vista el que hem fet és donar una passeta endavant però no aprofitar per fer una veritable reforma del sistema de les caixes, no anar al moll de l'os, al debat de veritat com els deia de cap a on anem amb les caixes d'estalvi. Hem anat a salvar,

jo crec que la paraula és hem anat a salvar les caixes d'estalvis, o algunes caixes d'estalvis.

I la pregunta que molts ciutadans es feien i també ho comentava un altre portaveu és: però hem anat a rescatar o a salvar les caixes o els bancs, amb quines condicions? És a dir, quan rescatem és evident que el sistema bancari forma part de l'interès general i el sistema financer és fonamental per a un país per funcionar, és evident que ningú qüestiona aquest interès general, però la pregunta és: si és d'interès general, oi que li hem d'exigir una sèrie de garanties que no ho fem en l'àmbit que no té interès general? Quines garanties hem exigint al rescat bancari que van aprovar el senyor Zapatero i el senyor Rajoy fa dos anys i mig? Quines garanties hi havien allà? Ens fèiem creus fa poc i algun portaveu es feia creus de la manca de crèdit. Escolti'm, en quines condicions hem rescatat amb més de 30.000 milions d'euros la banca? Hem posat línies de crèdit obligatòries? Hem garantit la reducció dels sous dels consells d'administració? Hem fet el que han fet en definitiva els Estats Units, Alemanya, Anglaterra, o no? O hem donat un xec en blanc a la banca en aquest país? Bé, nosaltres creiem que sí, que s'ha donat un xec en blanc, que ara ens fem creus d'aquest xec en blanc que vam donar dient que no hi ha crèdit. Escolti'm, és que el senyor Pizarro em sembla que ho va dir, que precisament havia estat també abans president de les caixes d'estalvi i era diputat del Partit Popular llavors, va dir: «És que el que hem fet és maquillar i netejar els comptes de les caixes i dels bancs, aquí no hem obert cap crèdit.» Els bancs estan endeutats com els que més de tot el món, els bancs espanyols i les caixes.

Per tant, aquest és el veritable debat de fons que hi ha de com rescatar aquestes caixes perquè no tanquin, no? I nosaltres som partidaris que, com a àmbit de mercat, doncs hi hagin fusions, hi hagin bancs i caixes que es plantegen el seu futur, i si hi han caixes i bancs com moltes empreses d'aquest país que han hagut de replantejar-se com funcionen, també els bancs i les caixes. I també alguna o alguns hauran de tancar com han fet moltes empreses i molts sectors, o és que hem rescatat el turisme? O és que hem rescatat els comerciants? O és que hem rescatat en altres àmbits importants per l'economia d'aquest país? No ho hem fet, perquè enteníem que no era l'interès general, per tant les exigències amb la banca i les caixes hauria d'haver estat des del primer moment molt més restrictiva i no ha estat així i ara ens en penedim i anem a rescats d'última hora.

Per què estem avui fent aquesta convalidació? No perquè exercim competències o no, sinó perquè el decret dóna en definitiva sis mesos clarament a les comunitats per adaptar la normativa. I, per tant, nosaltres som partidaris que sí, que no hi hagi aquest buit legal.

Es parlava de professionalització de les caixes, també hi ha fet referència el conseller. Miri, des del nostre grup creiem que el problema no és tant que les caixes no tinguin bons professionals, sinó que a les caixes hi ha massa participació política o massa nomenament polític en aquests consells d'administració. És a dir, no és que la professionalitat es posi en qüestió dels treballadors

de les caixes i dels seus directius, les caixes d'estalvis tenen bons professionals en general, com a tot arreu doncs hi hauran excepcions, el problema no és que hàgim tingut mals professionals, el problema és que els partits polítics i les entitats públiques han ficat el nas a les caixes i han condicionat de vegades les operacions d'aquestes caixes i han condicionat el seu funcionament diari, i han condicionat les seves inversions.

Hem vist caixes d'estalvis, potser menys a Catalunya, és cert, conseller, però hem vist caixes d'estalvis que es convertien en immobiliàries, això no pot ser, les caixes d'estalvis no són immobiliàries, són caixes amb unes finalitats d'obra social i amb unes determinades característiques fiscals, no són immobiliàries, i hem tingut caixes d'estalvis a Catalunya i fora de Catalunya que s'han convertit en immobiliàries *de facto*. I, per tant, el que hem de fer és fer que les caixes tornin a ser caixes, i si no que siguin bancs, però intentar vestir amb aquest sant, diguéssim, de la caixa un banc és complicat, perquè al final serà, com diem en castellà, *pan para hoy y hambre para mañana*.

I aquest decret ens dona la sensació, el decret de l'Estat sobretot, aquesta convalidació es més instrumental, que el que tenim és això, és *pan para hoy, hambre para mañana*. És a dir, estem posant un pegat estem posant una solució per rescatar en definitiva la situació econòmica d'algunes caixes d'estalvi.

Per tant, no s'ha aprofundit en la despolitització, no és un problema des del nostre punt de vista de falta de professionalitat del sector, sinó de falta, en tot cas, d'independència i autonomia per no tenir els partits i les institucions ficades a dintre de casa seva, i també tenim un context econòmic que el que fa és rescatar en definitiva i motivar aquest rescat de les caixes.

Per tant, tampoc amb aquest rescat entenem nosaltres que solucionem d'immediat el problema del crèdit. És a dir, amb aquest..., amb aquest decret, que ningú s'enganyi, no li diem als ciutadans..., no llancem en missatge que s'obrirà el crèdit, no és aquest el tema, estem rescatant, estem ajudant un sistema perquè a llarg termini i a mitjà termini es recuperi o no, ja ho veurem. Però no enganyem els ciutadans, no estem avui exigint més garanties per obrir el crèdit a la banca o a les caixes, no ho estem fent, eh?, no és aquesta la realitat, que no es pensi ningú que aquesta tardor serà més fàcil demanar una hipoteca o demanar una línia de crèdit a una caixa, que ningú s'enganyi, no li diem això als ciutadans, que ja els hem enganyat prou aprovant un rescat sense garanties, el del senyor Zapatero i el senyor Rajoy, no li diem això també avui. Per tant, estem fent un intent de remei per no abordar de veritat el debat de si caixa-caixa o si caixa-banc, i aquest és el debat.

I parlant de caixa-banc, també és el nom d'una entitat, doncs caixa-banc és el que també s'obre la porta aquí, és a dir, que les caixes utilitzin instrumentalment bancs per una qüestió d'actius, per una qüestió de separar determinats actius i d'un determinat model. Això al Banc d'Espanya ja hi ha hagut un debat profund en els últims anys de si les caixes havien d'instrumentalitzar-se amb bancs. (*Sona el senyal acústic que indica que*

s'ha acabat el temps d'intervenció.) Acabaré, senyor president. I nosaltres no som partidaris de vestir les coses de diferents instruments, les caixes han de ser caixes i els bancs, bancs, i no hem de fer instruments amb les caixes i amb aquests bancs. No som partidaris d'aquest model, som partidaris del doble model en tot cas o del model únic de banca.

Per tant, nosaltres tot i que compartim la preocupació i la urgència, entenem que sigui un decret i entenem que s'hagi de convalidar com a decret, creiem que en el fons el que s'ha plantejat al Congrés dels Diputats no és una solució en profunditat a l'etern debat de com gestionem les caixes a Espanya, sinó és una solució de curt termini per solucionar una immediatesa de la situació econòmica que tenim.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquesta votació perquè pensem que si bé és necessari que sigui ràpida aquesta convalidació, també creiem que en aquesta situació no podem parlar d'un debat profund de model de caixa, sinó el que hem fet és una solució intentant fer-la tard i malament.

I també acabem dient..., i la sorpresa que alguns partits que pensen el mateix o que han argumentat el mateix o amb algunes coses igual que el nostre grup, doncs votin a favor, jo crec que realment votar al Congrés dels Diputats una cosa i aquí a Catalunya una altra, doncs, no deixa de ser curiós que es pugui fer aquest doble discurs i fins i tot a favor i en contra de la mateixa qüestió, no? Però, bé, si és el que alguns partits han de fer per seguir al Govern, doncs, celebrem que no canviïn el vot com han fet en altres ocasions com a la Llei d'educació o amb altres temes. En tot cas hi ha més tancament de files amb aquest tema de la banca que no en temes socials com el de l'educació. Però en qualsevol cas és aquesta la realitat del Govern d'esquerres i de progrés.

Moltes gràcies, senyor president; senyors diputats i diputades.

El president

Acabat el debat, passem a la votació.

D'acord amb l'article 136.3, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació, els negatius favorables a la derogació.

Posem doncs a votació la convalidació del control del Decret llei 5/2010, del 3 d'agost, de modificació del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2008, de l'11 de març.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El decret ha estat convalidat per 21 vots a favor i 1 abstenció.

Doncs s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia i un minut.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **T**IMPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura
Primer període

Número 1
Dimecres

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura
Primer període

Sèrie P - Número 1
Divendres, 17 de novembre de 2006

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de l'1 de gener de l'any en curs i el subscriptor rebrà totes les publicacions editades des d'aquella data.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's la butlleta de subscripció degudament emplenada.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, la qual cosa tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

El pagament es farà exclusivament per mitjà de domiciliació bancària.

B U T L L E T A

Institució .....
 Nom ..... Cognoms .....
 Carrer ..... Núm .....
 Població ..... Codi postal .....
 NIF ..... Telèfon ..... Fax .....
 A/e .....

Desitjo subscriure'm al

☐	<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	}	☐	Imprès
☐	<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>		☐	Microfitxa
☐	<i>Butlletí Oficial i Diari de Sessions (subscr. conjunta)</i>			

Prego que es carregui l'import de la subscripció al compte corrent:

....., ... de ..... de 200 .....

Adreça de tramesa

Institució .....
 Nom ..... Cognoms .....
 Carrer ..... Núm .....
 Població ..... Codi postal .....

SIGNATURA

Producció i subscripcions

Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya
 Parc de la Ciutadella, s/n • 08003 Barcelona

A/e: edicions@parlament.cat
 Tel. 933 046 635 • Fax 933 046 636

P R E U S

<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros		
Número solt	1,60	euros		
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA	
Número solt	1,10	euros	inclòs	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i> i <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros		

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
 0213-7976 (general)
 Dipòsit legal: B-27.966-1980
 Imprès a Multitext, SL • Barcelona

Les publicacions oficials també es poden consultar a www.parlament.cat